

DIEVAS, APSTUS GAILESTINGUMO

1 Prašom sėsokitės. Aš buvau tikrai nustebęs, kai įėjau ir pamačiau brolių Morą ir visus kitus čia, ant pakylės – draugus, kuriuos tiek daug metų pažįstu. Žinoma, labai malonu šį vakarą matyti juos čia. Truputį nejaukiai jaučiuosi, stovėdamas čia ir kalbėdamas, kai už manęs tokie teologai, ir galbūt jie pataisys mane, jei suklysiu. Aš taip tikiuosi.

2 Šįvakar mes labai laimingi, matydami čia vieną žmogų – sesę Rouz. Mes vykome... Šiandien su broliu Šoresu ir jo padėjėju vykome papietauti. Ir pakeliui brolis Viljamsas pasakė, kad sesuo Rouz labai serga. Ir mes užsukome minutėlei ją aplankyti, atsiklaupėme. O ji labai karščiavo, labai sirgo. Tik keletas maldos žodžių, ir Viešpats prakalbo mums ir pasakė: „Ji pasveiks.“ Pasakė: „Rytoj vakare ji bus ten.“ Ir štai šįvakar ji jau sėdi čia. Teisingai.

3 Sese Rouz, atsistokite minutėlei, kad jie... Mes dėkingi Viešpačiui. Ji buvo prikaustyta prie lovos. Ji pasakė: „Velnias visiškai mane iškankino. Aš atėjau čia ir buvau visiškai išsekinta šios...“, kažkokios gerklės ligos ir taip toliau. Bet Viešpats ją išgydė, tad mes tuo džiaugiamės. Ačiū brangiajam Viešpačiui!

4 Ką gi, mes nuostabiai leidžiame laiką. O rytoj vakare vyksime į Ramadą. Ir dar nepamirškite, rytoj vakare susirinkimas bus ne čia, o Ramadoje. O suvažiavimas prasideda kitą vakarą. Žinote, reikės pakentėti mane papildomai dar vieną vakarą. [Brolis Branhamas juokiasi – Red.]

5 Taigi, vakar vakare aš... aš taip ilgai užtesiau... Aš lyg ir pasižadėjau, kad nuo šių metų pradžios tiesiog sutrumpinsiu pamokslus nuo trijų ar keturių, penkių valandų galbūt maždaug iki trisdešimties ar keturiasdešimties minučių. Ir kaip sakiau jums vakar vakare, mano žmona sekmadienį pastebėjo, pasakė: „Tau iš tiesų pavyko.“ Taigi... Taip kad po to, žinoma, kaip tyčia praeitą vakarą pasirodžiau ir viską sugadinau, suprantate. [Susirinkimas juokiasi – Red.] O vakar vakare užtrukau penkiasdešimt penkias minutes vietoj trisdešimties.

6 Šį vakarą pakeliui Bilis paklausė: „Apie ką ketini šiandien kalbėti?“

7 Atsakiau: „Na, turiu čia užsirašęs porą pastabų ir keletą Rašto vietų. Nežinau, kai ką iš to, keturi ar penki skirtingi pamokslai.“ Pasakiau: „Pajausiu, kai atvažiuosiu ten, ir pamatysiu, kur link viskas kryps.“

8 Pasakė: „Tu pažadėjai pasimelsti už visus ligonius.“

Atsakiau: „Tikrai taip. Kiek tu turi kortelių?“

Pasakė: „Du šimtus.“

Pasakiau: „Šį vakarą geriau pradėsiu nuo jų.“

9 O jis tarė: „Atmink, tau liko pamokslauti tik penkiolika minučių.“ Pasakė: „Visą kitą laiką tu jau išnaudojai praeitą vakarą.“ [Brolis Branhamas ir susirinkusieji juokiasi – Red.] Turėsime pasiskubinti, tiesa?

10 Ką gi, mes jums žadėjome, kad pasimelsime už tuos žmones, kurie turi maldos korteles, ir mes... mes, žinoma, turime tęsėti pažadą. Negalime jų visų pakviesti į eilę, o ir aš nesugebėčiau jų iškviešti pavieniui iš auditorijos. Net jei Šventoji Dvasia ir leistų man, aš... aš tiesiog to neištverčiau. Man to būtų per daug. Ir... Bet mes visi susipažinę su šiais dalykais. Mes žinome, kad Dievas vis dar lieka Dievu. Ne tai išgydo. Tai tik pakelia tikėjimą, kad sužinotume, jog esame Jo Akivaizdoje.

11 Ir šį vakarą mes ketiname pasimelsti už visus ligonius, už kiekvieną iš tų, kurie turi maldos korteles, kad už juos pasimelstų. O tuomet rytoj vakare Ramadoje pamėginsime išdalinti jų dar kažkiek ir pradėsime ten melstis už juos, nes man vis dar lieka rytojaus vakaras. Ir manau, kad dar vieną vakarą turiu suvažiavime, galbūt taip pat ir pusryčius. Priklauso nuo to, kaip viskas klostysis.

12 Čia yra kai kas, vienas iš pamokslininkų, kuris taip ir nepasirodė; manau, bent jau kol kas. Brolis Hemburgas, arba tai... [Brolis sako: „Emburgas“ – Red.] Emburgas, Emburgas, Kešas Emburgas. Na, aš... aš visuomet neteisingai ištariu tą... tą vokišką pavardę. Aš... aš manau, kad ji vokiška. Taip kad man turbūt teks, kaip pas mus sakoma (atleiskite už posakį), atvargti už jį.

13 Taigi, vis dėlto mes nuostabiai leidžiame laiką Viešpatyje, ar ne? Visiems tiems, jei čia šį vakarą yra nepažįstamų žmonių, – mes iš tiesų džiaugiamės, kad esate su mumis, ir viliamės, kad Viešpats jus palaimins. Meldžiu, kad šiame pastate neliktų nei vieno sergančio žmogaus, kai šįvakar išsiskirstysime, kad mūsų Viešpats nužengtų Savo didžia jėga ir išgydytų visus, kurie serga ir

kenčia.

14 Anksčiau, iškilus sunkiems atvejams, kurių negalėdavome išspręsti, aš kviesdavau žmones pasikalbėti asmeniškai. Paskui jų taip greitai padaugėjo, kad pasiekė tiek (Viešpats ir toliau laimino), jog susikaupė trys ar keturi šimtai laukiančiųjų, ir paskui žmonės išsėsdavo, kad tekdavo laukti. Galbūt taip ilgai, kad būtų tekę laukti gal metus ar du, kol sulauktų savo eilės, suprantate, kalbėdavomės su jais tiesiog tarp susirinkimų. Ir mes tiesiog atsisėdavome ir laukdavome Viešpaties, kol Jis pasakydavo mums, kokia būtų situacija.

15 Be abejo, ši vakarą čia sėdi žmonių, kurie buvo tuose individualiuose pokalbiuose. Ar ne? Pakelkite rankas, kad jus pamatytume. Individualiuose pokalbiuose. Taip, čia sėdi, štai, ir žino, kad tai tiesa. Mes tiesiog laukdavome, kad pamatytume, ką Viešpats pasakys, kokia būtų situacija... O paskui neseniai turėjau tai sustabdyti. Pasakiau Biliui, kad nebegalime organizuoti asmeninių pokalbių.

16 Suprantate, man... man... man neseniai sukako dvidešimt penkeri antrą kartą, ir jau artėju prie trečio karto. Taigi, kai tampa truputį vyresnis, na, tu ne... kažkaip nebegali išlikti toks pat žvalus, kaip ir anksčiau. Jau vaikštai mažesniais žingsniais. Bet... bet, žinoma, broliui Morui tai vis dar nėra motais. Jis... Manau, kad mes esame maždaug bendraamžiai.

17 Bet daug vandens nutekėjo nuo to laiko, kai mes su tavimi ir broliu Braunu atvykome čia pirmą kartą kartu su broliu Autlojumi ir broliu Garsija, ir broliu Fuleriu. Įdomu, ar ši vakarą šie žmonės čia? Broli Garsija, broli Fuleri, broli Autlojau, ar jie čia? Pakelkite rankas, jei esate. Taip, štai brolis Fuleris, manau, jei neklystu. Brolis Autlojus štai čia. Brolis Garsija... Aš... nors aš manau, kad jis išvyko iš Finikso. Manau, kad taip. Jis... jis išvyko iš Finikso ir yra Kalifornijoje. Ką gi, tai iš tiesų buvo nuostabūs laikai, ir aš vis dar tikiu ta pačia Žinia, kuria tikėjau tuomet: „Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.“ Manau, tai buvo apie... Na, Bekė dar buvo kūdikis. Tai buvo maždaug prieš devyniolika metų.

18 O dabar ji yra paūgėjusi, storutė, didelė devyniolikmetė mergiotė, sėdinti kažkur ten. Kur tu, Beke? Žmogau, na ir duos ji man už tai. [Broli Branhamas ir susirinkusieji juokiasi – Red.] Pamenu, kaip nešiojau ją ant rankų. O šiandien pamėgink ją

pakelti, kad gudrus.

19 Pamenu vieną vakarą brolio Garsijos bažnyčioje, kai ji buvo dar visai mažylė. Ir aš pasakiau: „Pas mus šiandien tarptautinis susirinkimas.“ Pasakiau: „Mano klausytojai – ispanai.“ Ir pasakiau: „Mano žmona – vokietė.“ Pasakiau: „Aš pats esu airis.“ Ir pridūriau: „O mano dukrytė – indėnė“, – o tai buvo Bekė.

20 Todėl, kaiėjau pro galines duris, ten buvusi meksikietė mergaitė pasakė: „Broli Branhamai!“

Atsakiau: „Taip, mieloji, ko norėtum?“

Pasakė: „Ar nemanote, kad jūsų mažylė kiek per daug išblyškusi, kad būtų indėnė?“ [Susirinkimas juokiasi – Red.] Ji, žinote, šviesiaplaukė.

O aš atsakiau: „Indėnė tik iš elgesio.“

21 Ką gi, mes dėkingi, kad... vėl būdami čia šį vakarą. Dabar, prieš pereidami prie Žodžio, kreipkimės į Jį, nes Jis yra Žodis. Kai Žodis pasireiškia – tai Jis jumyse.

22 Kai praeitą vakarą kalbėjome „*Nesutarimo sėklos*“ tema, ar jūs dėkingi už tai, už Viešpaties palaiminimą? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Aš... aš tikrai džiaugiuosi, kad pateikiau jums tą Žinią. Ir mes matome, kokios yra sėklos.

23 Taigi, ar čia šį vakarą yra koks ypatingas prašymas, tiesiog kažkas ypatingo? Galbūt tie iš jūsų, kurie ketinate būti šioje maldos eilėje, pasakysite: „Dieve, būk gailestingas. Kai prieisiu, kad už mane pasimelstų, tepakyla mano tikėjimas iki reikiamo lygio.“ Ir... ir galbūt kažkas iš jūsų mylimųjų serga, ar panašiai. Tiesiog pakelkite ranką, kad Dievas tiesiog pažvelgtų žemyn ir pasakytų... Taigi, jei tai... Jūs neįsivaizduojate, kaip aš jaučiuosi ten žiūrėdamas. Tik pažvelkite, kiek čia poreikių. Broliai tarnautojai, tik pažiūrėkite į tai. Matote? Taigi, jei tai mane priverčia taip jaustis, tai kaip nuo to jaučiasi mūsų Tėvas? Žinoma.

Dabar pasimelskime.

24 Brangus Jėzau, dabar mes artinamės prie didžiojo gailestingumo Sosto per šį visą aprėpiantį Vardą. „Nes neduota žmonėms kito vardo, kuriuo turime būti išgelbėti“, o tik šis Viešpaties Jėzaus Vardas. Ir mes ateiname Jo Vardu. Ir meldžiame, dangiškasis Tėve, kad priimtum mus šįvakar kaip Savo tikinčius vaikus. Ir atleisk mums už mūsų netikėjimą, Viešpatie. Padėk mums šįvakar, kad būtų taip, jog šį vakarą mes visiškai patikėtume kiekvienu Dievo Žodžiu, susijusiu su visais tais dalykais, kurių mums reikia.

25 Tu žinai, kas slypi už tų rankų, kurios pakeltos;

yra ligų, kažkas iš jų gali turėti šeimyninių problemų, kai kurie iš jų – finansinių problemų, kai kurie yra išvargę, galbūt kai kurie paklydę, kai kurie – nusidėjėliai. Koks bebūtų poreikis, Tu daugiau nei gali atremti kiekvieną priešą. Todėl mes meldžiame, Viešpatie, kad... kad ši vakara... kad suvoktume, jog mūsų priešai – kiekvienas iš jų – yra įveikti, net ir pati mirtis. Ir kad Jame mes daugiau nei nugalėtojai, – Tame, kuris... kuris pamilo mus ir atidavė Save už mus, apiplovė mus Savo Kraujyje.

26 Meldžiame, Viešpatie, kad visas netikėjimas, visos abejonės, visas blaškymasis, viskas, kas nėra Dievo, paliktų mus šiandien, kad Šventoji Dvasia galėtų turėti judėjimo laisvę mūsų širdyse. Teprakalba Ji mums paslaptingu būdu. Teprakalba Ji mums Savo Jėgoje. Teprikelia Ji tuos, kurie yra... yra dvasiškai mirę, tesugrąžina sveikatą tiems, kurie serga ir kenčia. Pakelk paliegusius kelius, išsekusias rankas, kurios nusviro. Ir teateina džiūgavimo metas.

27 Teįvyksta šįvakar proveržis, Viešpatie, kuris iš čia pereitų į Ramados viešbutį ir pradėtų vieną didingiausių suvažiavimų, kurie tik yra buvę šiame mieste, Viešpatie, kol mes esame susirinkę kartu ir meldžiamės. Tu pasakei: „Jei žmonės, vadinami Mano vardu, susirinks kartu ir melsis, Aš išgirsiu iš Dangaus.“ Dieve, mes meldžiame, kad šįvakar taip ir būtų.

28 Dabar, Tėve, kai skaitysime Žodį, – niekas negali Jo išaiškinti, išskyrus Tave, Tu pats Save išaiškini, – mes meldžiame, kad Tu išaiškintum mums tai, ką šįvakar skaitysime. Nes mes to prašome Jėzaus Vardu. Amen.

29 Taigi, jei daugelis iš jūsų mėgstate pasižymėti Rašto vietas, kurias skaito tarnautojas... Ir norėčiau, kad šįvakar, jei pageidaujate, atsiverstumėte laišką Efeziečiams.

30 Ir praeitą sekmadienį aš kalbėjau apie laišką Efeziečiams, kaip Jozuės knyga yra Senojo Testamento laiškas efeziečiams, ir kad tai yra Atpirkimo knyga.

31 O atpirkimas turi dvi skirtingas dalis: „išeiti iš“ ir „įeiti į“. Pirmiausia reikia išeiti. Kai kurie žmonės nori su savimi atsinešti pasaulį, bet būtina *išeiti* iš pasaulio, kad įeitung į Kristų. Reikia išeiti iš netikėjimo, kad įeitung į tikėjimą. Nieko negalima daryti savaip. Kad iš tiesų turėtum tikrąjį tikėjimą, turi už savęs palikti absoliučiai viską, kas prieštarauja Dievo žodžiui, kad įeitung į tikėjimą.

32 Ir tai buvo Senojo Testamento efeziečių knyga – Jozuės knyga. Tuo tarpu Mozė simbolizavo įstatymą – nei

vieno negalėjo išgelbėti; bet malonė galėjo, ir štai Jošua [„Jozuė“ senovės žydų kalba – Vert.] yra tas pats žodis kaip ir Jėzus, „Jehova-Išgelbėtojas“.

33 Ir štai tuomet mes sužinome, kad turime ateiti prie dar vienu efeziečių, į dar vieną Efezą. Juk mūsų intelektualiosios denominacijos ir taip toliau, ir visos mūsų mokomosios programos pasiekė savo Jordaną, reiškia, pas mus vėl turi būti efeziečių. Pas mus turi įvykti išėjimas, kad „išeitume“ ir „įeitume“ Paėmimui.

34 Taigi, šį vakarą perskaitysime iš 2-o Efeziečių skyriaus. Aš tik sakau, kad galėtumėte atsiversti tą vietą arba tą skyrių.

Jūs, ir jūs buvote mirę nusikaltimais ir nuodėme,

kuriuose kadaise gyvenote pagal šio pasaulio būdą, paklusdami kunigaikščiui, viešpataujančiam ore, dvasiai, kuri dabar veikia neklusnumo vaikuose.

Tarp kurių kadaise ir mes visi gyvenome, sekdami savo kūno geiduliais, vykdydami kūno ir minčių troškimus, ir iš prigimties buvome rūstybės vaikai kaip ir kiti.

Bet Dievas, apstus gailėstingumo, iš Savo didžios meilės, kuria mus pamilo,

mus, mirusius nuodėme, atgaivino kartu su Juo, tiksliau, atgaivino kartu su Kristumi, – malone jūs esate išgelbėti.

35 Noriu paimti iš čia keletą, tiksliau, dalį eilutės: „bet Dievas“, „Dievas, apstus gailėstingumo“.

36 Noriu atkreipti jūsų dėmesį į pranašą, apaštalą, tiksliau, Paulių, kuris... kuris... kaip jis pats apie tai užsiminė: „Jis atgaivino jus, kurie kadaise buvote mirę. Jis atgaivino jus, kurie kadaise buvote mirę, mirę nuodėmėje ir nusikaltimuose, sekdami šio pasaulio dalykais, kūno troškimais ir vykdydami minčių troškimus. Jis...“

37 Kokia buvo šio pasikeitimo priežastis, suprantate? Ir kas buvo to priežastimi: iš kadaise mirusių į atgaivintus? Atgaivinti reiškia „padaryti gyvu“. Įvyko permaina iš mirties į gyvenimą. Nėra nieko, nėra nieko didingesnio, kas galėtų įvykti žmogui, nei jo pasikeitimas iš mirties į Gyvenimą. Žmogus, jei jis būtų fiziškai bemirštąs ir galėtų būti fiziškai išgydytas, – tai būtų didis dalykas, bet niekas nėra taip didinga kaip tai, jei jis buvo

dvasiškai miręs ir Dievas atgaivino jį Gyvenimui.

38 „Kadaise ir jūs, praeityje, buvote mirę.“ Jūs buvote mirę. Net daugelis iš šįvakar esančių čia gali syki žvilgtelėti į praeitį ir suvokti, kad buvote mirę. Bet kodėl gi šiandien jūs nesate mirę, kaip kad buvote tuomet? Jūs nusipelnote to, nes buvote nusidėjėlis, „bet Dievas, apstus gailestingumo.“ Štai kaip: „Dievas, kuris apstus.“ Kokie tik mes nebuvo, „bet Dievas!“ Būtent tai viską pakeitė: „Dievas, apstus gailestingumo!“

39 O, aš taip džiaugiuosi tuo, kad Jis apstus gailestingumo. Jei Jis būtų apstus tik pinigų, jei Jis būtų apstus tik materialių dalykų (o Jis toks yra), bet vis tik didžiausias dalykas yra tas, kad Jis apstus gailestingumo. O, koks tai didingas žodis, juk kadaise mes buvome mirę.

40 Ir aną vakarą mes kalbėjome apie tai, kad sėkla turi mirti. Ir viskas, kas supa tą gyvybės pradmenį, turi ne tik mirti, bet ir supūti. Jei nesupūva, tuomet negali gyventi. O supūti reiškia „visiškai sunaikinti“; su tuo baigta. Ir kai pasiekiamo tokią ribą, kad mūsų pačių idėjos ir mūsų pačių mintys visiškai išnyksta ir nupūva nuo mūsų, tuomet gyvybės pradmuo gali pradėti gyventi.

41 Taigi... dabar mes galbūt... galbūt aš čia įterpsiu truputį mokymo, kad ne... Jei netikite tuo, nieko tokio. Viskas gerai. Aš tuo tikiu. Tikiu, kad žmogus, kai gimsta šiame pasaulyje, kad jums esant dar kūdikiui, gimusiam į šį pasaulį, – jūs nebūtumėte galėję čia atsirasti be išankstinio Dievo žinojimo, nes Jis yra begalinis ir Jis viską žino. Ir kai kūdikis gimsta į šį pasaulį, kažkas tame kūdikyje yra. Jei tik jam duota turėti Gyvenimą, tuomet to vaiko viduje yra kažkas tokio, prie ko jis anksčiau ar vėliau ateis. Ta maža sėkla yra jame. Taigi, paėmus... Raštai aiškiai tai parodo.

42 Taigi, jei jūs šiandien turite Amžinąjį Gyvenimą, jei mes turime Amžinąjį Gyvenimą, tuomet mes visada buvome, nes yra tik viena Amžinojo Gyvenimo forma. Mes visuomet buvome. Ir buvome todėl, kad esame Dievo dalis. O amžinas yra tik Dievas.

43 Lygiai kaip Melchizedekas gavo iš Abraomo dešimtinę ir ji buvo įskaityta šio proanūkiui Leviui, kuris dar buvo Abraomo strėnose; sumokėjo dešimtinę, nors pats dar buvo Abraomo strėnose, kai šis sutiko Melchizedeką. Kažkurį rytą noriu kalbėti apie tai kitoje vietoje: „Kas gi yra šis Melchizedekas?“ Taigi, atkreipkite į tai dėmesį. Dar tuomet Dievas žinojo, kad gims šis berniukas. Jis viską žinojo.

44 Taigi, mes esame Dievo dalis. Jūs visuomet buvote. Jūs to nepamenate, nes tebuvote atributas Dieve. Jūs tebuvote Jo mintyse. Pats jūsų vardas, jei jis apskritai buvo Gyvenimo knygoje, buvo ten patalpintas prieš pasaulio sutvėrimą. Jis žinojo, kas jūs tokie.

45 Aš tai sakau ne tam, kad supainiočiau mokymą, bet tam, kad išpainiočiau jį, kad galėtume laisvai išsilaisvinti iš baimės ir išgąščio. Jūs nežinote, kas jūs tokie. Jūs ne *būsite*, o *dabar* esate Dievo sūnūs. Matote, jūs visuomet buvote Dievo sūnūs. Suprantate?

46 Nes kai pradžioje Dievas turėjo jus savo mintyse, jūs turėjote būti... tam tikra jūsų dalis, jūsų Gyvybė, kuri dabar jumyse, turėjo būti pas Dievą dar iki to, na, kai Jis, prieš apskritai tapdamas materija čia, žemėje, prieš bet kokią būti joje, išskyrus Dievą, – jūs buvote vienas iš jo atributų. Jis žinojo, koks bus jūsų vardas. Jis žinojo, kokios spalvos bus jūsų plaukai. Jis viską apie jus žinojo. Vienintelis dalykas, kuris įvyko – tai kai jūs, būdamas nusidėjėliu...

47 Daugelis iš jūsų gali... galite pritarti šiai minčiai. Kai jūs dar buvote berniukas ar mergaitė, jūs vaikštinėdavote, ir būdavo tokių dalykų, kurie tiesiog... (kurie nerūpėdavo kitiems vaikams), atrodydavo, tartum kažkas jumyse kažko šaukėsi. Kažkur buvo Dievas, tačiau jūs buvote nusidėjėlis. Ar pamenate tai? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Žinoma. Taigi, kas tai buvo? Tai buvo ta maža Gyvybės forma, kuri tuomet buvo jumyse.

48 O paskui kiek vėliau jūs išgirdote Evangeliją. Galbūt vaikščiojote į bažnyčią, rinkotės tai *tą*, tai *aną*, ir vaikščiodavote iš denominacijos į denominaciją. Bet, būdami Dievo dalimi, vieną kartą jūs turėjote tapti Žodžio dalimi. Ir kai išgirdote Žodį, jūs sužinojote, iš kur atėjote, jūs pažinote, kas yra Tiesa. Jūs visuomet buvote, sėkla visuomet buvo jumyse. Žodis pamatė jumyse buvusį Žodį, kuris buvo prieš pasaulio sutvėrimą – pamatė Žodį ir jūs atėjote prie Jo.

49 Kaip mano pasakojimas apie ereliuką, apie tai, kaip višta išperėjo ereliuką. Ir mažylis vaikščiojo su viščiukais, jis... višta kudakuodavo, o jis nesuprato jos kudakavimo. Ir... ir viščiukai, jų lesalas diendaržyje, jis... jis nesuprato, kaip jie tai darė. Bet jame buvo kažkas, kas atrodytų skyrėsi nuo to, koks buvo viščiukas, nes nuo pat pradžių jis buvo erelis. Teisingai. Kartą jo mama atskrido jo ieškoti ir, kai jis išgirdo tą erelio klyksmą, šis skyrėsi nuo vištos kudakavimo.

50 Ir būtent taip yra su kiekvienu iš naujo gimusiu tikinčiuoju. Galite klausytis įvairiausių teologijų ir visų žmonių sukurtų prieštaravimų, bet kai ten blykstelės tas Žodis, tuomet kažkas įsikimba, jūs ateinate prie Jo! „Jūs, kurie kadaise buvote mirę nuodėmėje, (tą Gyvenimą) Jis atgaivino.“ Pirmiausia ten turi būti Gyvybė, kurią galima atgaivinti. Dievas per Savo išankstinį žinojimą viską žinojo. Ir mes buvome iš anksto paskirti būti Dievo sūnumis ir dukterimis. „Jūs, kurie kadaise buvote mirę nuodėmėje ir nusikaltimuose, kuriuose mes kadaise visi gyvenome, bet Jis atgaivino...“

51 Pažvelkite į Paulių, kai Paulius buvo didis teologas. Bet kai jis veidas į veidą susitiko su tuo Žodžiu, Jėzumi, – tai atgaivino. Jis iš karto atėjo prie Gyvenimo, nes buvo paskirtas tokiu būti. Jis buvo Žodžio dalimi, ir kai jis pamatė Žodį, Šis buvo jo prigimtis. Visi vištų kudakavimai ortodoksinėse bažnyčiose nebeturėjo jam poveikio; jis pamatė Žodį. Tai buvo jo dalis. Jis buvo erelis. Jis nebuvo viščiukas, jis tik buvo su jais diendaržyje. Bet jis iš pat pradžių buvo erelis.

52 Girdėjau panašų trumpą pasakojimą (tikiuosi, tai neskamba šventvagiškai) apie ančiuką, kuris kartą gimė po višta. Jis negalėjo suprasti. Keistai atrodantis, savotiškas mažylis, ir dulkės jam nebuvo mielos ir panašiai. Jie žaidė diendaržyje. Bet kartą višta išvedė vadelę už daržinės, ir jis užuodė vandenį. O, jis pasileido prie to vandens kiek tik kojos nešė. Kodėl? Jis juk niekada anksčiau nebuvo prie tvenkinio. Jis niekuomet nebuvo vandenyje. Bet jis nuo pat pradžių buvo antinas. Vienintelis dalykas, kurį jam reikėjo padaryti – tai susivokti, kas jis toks.

53 Tas pats ir su tikinčiuoju. Jame yra kažkas, dėl ko jis susitikęs su Dievu veidas į veidą, atsipeikėja. Ta sėkla yra jame, ir ji atgaivinama. O, teisingai, ir jis nulekia, palikdamas pasaulietiškus dalykus. Jie jam tampa mirę. O, pamenu, mes visi anksčiau gyvenome tuose pasaulio dalykuose. Bet kai tik įsikibome į tą realų Dalyką, kažkas mus atgaivino – mažą sėklą, kuri atgijo Gyvenimui, – tuomet visi tie pasaulio dalykai ten pat ir supuvo. Mes to nebenorime.

54 „Kas yra gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės.“ „Garbintojas, vieną kartą apvalytas, nebejaučia sąžinėje nuodėmės“, nebėra noro nusidėti. Nuodėmės klausimas išspręstas. Kristuje jūs tampate Dievo dalis. Kristus mirė, kad jus atpirktų.

55 Taigi, tik pagalvokite, kas mes būtume, jei ne

Dievas. Bet Dievas per Savo gailestingumo apstumą mus atpirko. Kur mes šiandien būtume, jei ne Dievo apstus gailestingumas mums?

56 Vienu metu pasaulis tapo toks nuodėmingas, žmogus privedė žemę prie tokio ištvirkimo, kad Dievas net nuliūdo, jog apskritai sutvėrė žmogų. Visa galva tapo pūliuojančia žaizda, visas kūnas, ir Dievas net nuliūdo, kad apskritai sutvėrė žmogų. Todėl Jis tarė: „Aš sunaikinsiu žmogų, kurį sutvėriau.“ Jis jį sunaikins, nes iš jo liko tik ištvirkimo krūva.

57 Ir tuo metu visa žmonija būtų buvusi išnaikinta, bet Dievas, apstus gailestingumo, negalėjo leisti nekaltiems pražūti kartu su kaltaisiais. Ir Jis nuėjo ir nutiesė numatytą kelią tiems, kurie norėjo įeiti, kurie norėjo daryti tai, kas teisinga. Jis nutiesė gailestingumo kelią tiems, kurie norėjo gailestingumo, ir Jis paruošė arką. Kitais žodžiais tariant, Jis suteikė sparnus Savo ereliams, kad šie praskristų virš teismo ir nepaskęstų su viščiukais. Bet Jis... Jis nutiesė išsigelbėjimo kelią Nojaus dienomis. Jis taip pasielgė, taip numatė, nes yra apstus gailestingumo.

58 Bet, Jam numačius žmonėms kelią, jie jį atstūmė, – taigi, jie tai atstumia todėl, kad juose nėra nieko, kas tai priimtų. Nėra nieko, kas tai priimtų. Mano mama sakydavo: „Iš ropės kraujo neišspausi, nes ropė neturi kraujo.“ Todėl jei ten, viduje, nėra Gyvybės formos, kad tai priimtų, tuomet ir negali to priimti.

59 Štai kodėl fariziejai galėjo žiūrėti Jėzui tiesiai į akis ir vadinti Jį Belzebulu, nes juose nebuvo nieko, kas Jį priimtų. „Bet visi, kuriuos man davė Tėvas, – pasakė Jis, – ateis pas Mane.“ Kažkokiu būdu tai bus pateikta.

60 Kartais kalbėsi su žmonėmis gatvėje, kalbi jiems apie Viešpatį, o jie juokiasi tau į akis. Na, mes šiaip ar taip turime tai daryti. Bet paklauskite: „Niekas negali ateiti pas Mane, jei mano Tėvas pirmas jo nepatraukia.“ Dievas turi patraukti. Turi būti Gyvybė. „Ir visi, kuriuos Jis Man davė, ateis pas Mane.“

61 Jis viskuo aprūpino tuos, kurie nori būti atpirkti. Jis viskuo aprūpino tuos, kurie nori būti išgydyti. O kadangi Jis tai padarė, tuomet Jis apstus gailestingumo, kaip ir visada Jis buvo apstus gailestingumo. Taip turi būti: jei atstumiate Jį, nebelieka nieko, išskyrus Teismą, nes nuodėmė turi būti nuteista.

62 Kai Faraonas įžengė į jūrą kaip pamėgdžiotojas, manydamas, kad gali eiti kaip Mozė... Mozė su savo kariauna, o faraonas su savo kariauna – atrodytų, kad jie

abu turėjo pražūti jūroje. Bet Dievas, apstus gailestingumo, nutiesė išsigelbėjimo kelią žydu vaikams (kodėl?), nes šie ėjo koja kojon vykdydami savo pareigą, sekė Žodį.

63 Taigi, vienintelis būdas gauti gailestingumą yra laikytis nurodymų, kuriuos Dievas mums davė, kad jų laikytumėmės. Tik tuomet Jis gali išreikšti gailestingumą, kai laikomės to, ką Jis liepė daryti.

64 Kaip neseniai per trumpą pokalbį su tarnautoju, kuris pasakė, kad mūsų laikais aš mokau apaštalų mokymo... Manau, kad pasakojau tai praeitą ar užpraeitą vakarą, ar kažkada, kaip jis pasakė: „Tu stengiesi įdiegti šiai epochai apaštalų mokymą.“ Pasakė: „Apaštalų epocha pasibaigė mirus apaštalams.“

Aš jo paklausiau: „Na, o ar jūs tikite Žodžiu?“

Jis atsakė: „Taip.“

65 Pasakiau: „Apreiškimo 22:18 pasakyta, kad „kas tik atims bent vieną Žodį iš čia arba pridės čia bent vieną žodį“, – net ne du žodžius, – vieną Žodį, išims vieną Žodį.“

Pasakė: „Aš tuo tikiu.“

66 Aš pasakiau: „Tuomet galiu jums pasakyti, kur bažnyčiai buvo duota apaštalų epocha, duoti apaštalų palaiminimai. Dabar pasakykite man pagal Žodį: kur Dievas juos atėmė iš bažnyčios? Jūs to nesugebėsite; to ten nėra.“ Pasakiau: „Atminkite, kad Petras Sekminių dieną... jis atvėrė apaštalų epochą. Ir visiems pasakė: „Atgailaukite ir krikštykitės Jėzaus Kristaus Vardu, kad būtumėte atleistos jūsų nuodėmės, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną. Juk jums skirtas pažadas, taip pat ir jūsų vaikams ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas.“

67 Taigi, jei norite klausytis kažkokios denominacinės vištos kudakavimo ir toliau gyventi pasaulio dalykuose, tai parodo, kad kažkas negerai. Nes tai yra Žodis: „Kas trokšta, teateina!“ Ir, jei jūs turite noro, turėtumėte ateiti. Bet, jei neturite noro, tuomet esate apgailėtinoje padėtyje. O jei turite noro ateiti, ateikite sekdami Dievo formulę!

68 O Jis visuomet išpildo tai, ką pažadėjo. Kadaisė buvau jaunas, o dabar jau senas – aš niekada nemačiau, kad Jis neišpildytų Savo Žodžio. Nes Jis negali padaryti vienintelio dalyko – apvilti. Jis negali apvilti. Dievas negali. Neįmanoma, kad Dievas kažko neišpildytų ir tuo pačiu liktų Dievu. Jis privalo tai išpildyti.

69 Taigi, faraono kariuomenė mėgino pamėgdžioti, nes jie nebuvo pašaukti ir neturėjo tos Gyvybės. Pažadas nebuvo duotas faraonui. Jam nebuvo duotas

pažadėtosios žemės pažadas.

70 Ir pamėgdžiotojas, mėgindamas sekti tikrąjį tikintįjį, kuris tam pašauktas, tik daro iš to pajuokos objektą. Štai kokia šiandien mūsų religinių sistemų bėda – per daug žmonių stengiasi pamėgdžioti Šventąją Dvasią, per daug žmonių stengiasi pamėgdžioti krikštą, per daug žmonių stengiasi pamėgdžioti apaštalų epochą! Tai tikintiesiems, ir tik jiems. Dievas, apstus gailėstingumo, nutiesė kelią, kad Jo vaikai nepražūtų. Jis nutiesė jiems kelią.

71 Taigi, faraonas mėgino sekti įkandin, jis nuskendo tame pačiame vandenyje, kuris išgelbėjo Mozę ir jo grupę. Taigi, Mozė nuskendo, nes Dievas apstus gailėstingumo tiems, kurie eina Jo numatytu keliu. Amen!

72 Ar suprantate, ką noriu pasakyti? Šiandien tie žmonės, kurie netiki Dieviškuoju išgydymu, žmonės, kurie netiki Šventosios Dvasios krikštu – kaip jie gali ką nors gauti? Dievas apstus gailėstingumo tiems, kurie seks paskui Jį; ne paskui tikėjimo mokymą, bet paskui Dievą!

73 Dievas yra Žodis, ir Šis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų, kad galėtų išreikšti ir kitus Dievo atributus. Kūnas, Jėzus, buvo Dievo kūnas, atributas. Mozė matė Jį praeinant, Jo nugarą; niekas negalėjo matyti Jo Veido. Bet dabar mes Jį regime, mes Jį pamatėme, matome Jį kaip Auką. Taigi, matote, Jis buvo išreikštas Dievo atributas, Žodis. Štai kas Jis buvo.

74 Ir kai bet kuris tikintis ateina pas Dievą, jis tampa Dievo, Jo Žodžio, atributu, jis naudojamas, kad išreikštų Žodį, kuris yra pažadėtas šiai dienai. Suprantate? Teisingai. Dievas, apstus gailėstingumo, niekada nebuvo palikęs mūsų be liudijimo. Jis apstus gailėstingumo.

75 Mes matome, kad Dievas buvo toks gailėstingas Mozei ten, Negyvojoje jūroje, tiksliau, Raudonojoje jūroje. Paskui, kai Jis kalbėjo čia... Išėjimo 19:4, Jis pasakė: „Aš nunešiau jus ant erelio sparnų, atsinešiau pas Save.“ Nešėsi ant erelio sparnų, ir atsinešė pas Save! Ten, tos jūros viduryje, dar buvo ir kitas žmogus, kuris mėgino pamėgdžioti. Bet kas? „Jis nešė juos ant erelio sparnų.“

76 Taigi, Dievas visuomet Savo pranašus tapatina su ereliais. O kas tai buvo? Mozė buvo Jo pasiuntinys. Ir jie sekė paskui Mozę, o tai ir buvo erelio sparnai, kurie juos nešė, nes jis turėjo Dievo žinią! O žmonės sekė iš paskos! Sekdami paskui Mozę su Jo išlaisvinimo žinia jie sekė paskui Dievą. Ir Biblijoje sakoma, kad „Jie nežuvo su

tais, kurie netikėjo." Nes Dievas buvo apstus gaillestingumo jiems, kadangi jie vykdė Jo nurodymus. Dievas nori, kad mes vykdytume Jo nurodymus.

77 Tą patį būtų galima pasakyti apie Korachą ir Dataną bei jų netikinčių žmonių šutvę, kai jie mėgino pamėgdžioti. Jie pamėgino kažką primesti Dievo programai. Jiems nepatiko „vieno žmogaus programa“. Jiems tai nepatiko. Jie taip pat norėjo kažką daryti. Korachas pasakė: „Moze, juk be tavęs yra ir daugiau šventų žmonių. Elgiesi taip, lyg vienintelis... tiksliau, lyg būtum vienintelis ir nepakartojamas.“ Ir pasakė: „Aš... aš... Tau nederėtų taip elgtis. Čia yra ir daugiau vyrų.“

78 O Mozė žinojo, kad turėjo nuvesti šiuos vaikus į pažadėtąją žemę, nes jam buvo duotas pažadas. Ir jis turi juos įvesti į pažadėtąją žemę.

79 Ir šiandien Šventoji Dvasia yra čia, kad patvirtintų Dievo Žodį, o tai yra erelio sparnas, ant kurio mes turime skristi; ne ant kažkokios žmonių susikurtos teologijos! Bet į pažadėtąją Žemę mes turime skristi ant erelio sparnų.

80 Ir štai jie ketino ten surinkti viščiukų būrį (Korachas galvojo, žinote), kuris susirinktų ir pamėgdžiotų šį erelį. Ir kai jie taip padarė, Dievas pasakė: „Atsiskirk nuo jų“, ir Jis prarijo pasaulį. Jis turėtų viską praryti, visą kūriniją, bet Dievas apstus gaillestingumo tiems, kurie stengiasi sekti Jo Žodžiu! Dievas visuomet apstus gaillestingumo. Daugelis iš jų perėjo į Mozės pusę, ir Dievas atvėrė žemę ir prarijo netikintįjį. Jis... Netikintysis visuomet pražus.

81 Tie, kurie netikėjo, nors jie išėjo ir kažkiek laiko ėjo, bet Jėzus pasakė, kad „jie visi iki vieno mirė.“ O „miręs“ reiškia „sunaikinimą“. Jie yra mirę. Tik pagalvokite apie juos. Jie išėjo, matė Dievo stebuklus, matė didingą Dievo ranką, džiaugėsi mana; bet nuėjo ten ir klausėsi žmogaus, vardu Balaamas, kuris iškreipė Dievo kelią mokydamas priešingai Žodžiui: „Mes visi esame broliai, todėl tiesiog susirinkime visi kartu.“

82 Ir štai šiandien kyla dar viena Balaamo sistema: „Susirinkime visi kartu.“ Tai nesuveiks! Keliaukime su Ereliu, Ereliu-Jehova. Jūs – ereliukai.

83 Iš visos grupės išsigelbėjo tik trys: Mozė, Kalebas ir Jozuė. Visi kiti pražuvo dykumoje – Jėzus taip pasakė, šv. Jono 6-tame skyriuje. Dievas per gaillestingumą negalėjo leisti jiems žūti, nes... su kitais netikinčiais. Jie visi taip ir mirė dykumoje, ir jie yra mirę. Dievas išgelbėjo Mozę ir erelius-tikinčiuosius, nes jie gerbė Jo

Žodį.

84 Ir šiandien, drauge, yra vienintelis būdas, kaip mes galime įgyti Dievo palankumą; šiandien Dievas apstus gailestingumo, bet mes turime gerbti, ką Jis apie tai pasakė. Tiesiog negalima priimti to, ką pasakė kažkas kitas. Turite priimti tai, ką pasakė Dievas. Jie pasakė: „Kiekvieno žmogaus žodis tebūna melas, o Manasis – tiesa.“

85 Šiandien mums daugelyje vietų sako: „Viskas, ko jums reikia, tai prisijungti prie bažnyčios, laikytis tikėjimo mokymo arba kažko panašaus, arba pasimelsti, ar įrašyti savo vardą į knygą, ar kad būtumėte apšlakstyti ar pakrikštyti tam tikru būdu, arba kažko panašaus. Tai viskas, ko jums reikia.“ Bet tai neteisinga.

86 Kad būtum Dievo erelis, turi sekti Žodį diena iš dienos. Būtina nuolat maitintis Žodžiu.

87 Taigi, po to karto mes matome, kad nusilpę tikėjimu jie vėl murma – po to, kai Dievas suteikė jiems gailestingumą. Ir matome, kad jie murma prieš Dievą, ir, kai jie taip pasielgė, atėjo mirtis nuo gyvatės įkandimų. Na, jie to nusipelnė. Iš tiesų nusipelnė. Kiekvienas, kuris iškreipia Dievo Žodį ir daro tai, ką jie darė, nusipelno mirtį. Kiekvienas iš jų troško... nusipelnė mirties dykumoje.

88 Bet kai jie susirgo taip, kad net daktaras Mozė ir niekas iš jų negalėjo niekuo padėti, ir jie mirdavo tūkstančiais... Bet Dievas, apstus gailestingumo, Jis nutiesė išsigelbėjimo kelią tiems, kurie Juo patikės. Jis sukūrė tam priešnuodį, iškėlęs varinę gyvatę. Dievas per savo apstumą... Dievas nutiesė išsigelbėjimo kelią, kad Jo tikintys vaikai galėtų išgyti.

89 Dievui rūpi viskas, kas negerai, viskas, ko jūs tikitės. Kokios visuomeninės padėties bebūtumėte, jūs rūpите Dievui. Jūs esate Jo vaikas, o Jis apstus gailestingumo. Jis nori rūpintis jumis.

90 Vėliau žmonės nusidėjo paimdami tą patį dalyką, per kurį Dievas suteikė jiems atpirkimą – varinę gyvatę, kuri simbolizavo jau nuteistą nuodėmę, ir tą dovaną pavertė stabu. Ir taip vėl nusidėjo. „Dievas su niekuo nesidalins Savo šlove.“ Todėl mes negalime turėti dviejų, trijų, keturių dievų. Yra tik vienas Dievas. Savo šlove Jis su niekuo nesidalins. Jis vienintelis yra Dievas, suprantate; tai pagonyms turi daug dievų. Mes turime vieną Dievą ir Jis nei dalinsis Savo šlove su kitu, nei leis, kad kažkas iškiltų priešais Jį kaip stabas. Net jei Jis suteikė žmonėms atpirkimą, – o tai buvo Dievo Žodis, tai

buvo teisinga, – bet jie, pavertę tai stabu, pateko į bėdą.

91 Taigi, aš manau, kad tas pats atsitiko ir mūsų bažnyčios periodams. Dievas siuntė mums Martino Liuterio žinią su jo žinia, Džoną Veslį, sekmininkų žinią, bet ką mes su tuo padarėme? Tą patį, ką anie padarė su varine gyvate – mes pavertėme tai stabu: „Aš priklausau *šiem*s, o aš priklausau *aniems*.“ Matote, jūs priklausote kažkam neturėdami nuoširdumo, kuris susijęs su tikru, pamaldžiu Žodžio garbinimu.

92 Kas nutiko? Biblija... Biblijoje mums sakoma, kad „pranašas paėmė tą stabą ir jį sunaikino!“ Aleliuja! [Brolis Branhamas suploja delnais – Red.]

93 Ko mums šiandien reikia veiksmo scenoje – tai pranašo, kuris sunaikintų stabą denominacijų, manančių, kad jos pateks į dangų, nes priklauso tam tikram tikėjimo mokymui ar denominacijai; reikia, kad sugriautų ir sudegintų, išmestų lauk. Dievas kupinas gailestingumo. Jis apstus gailestingumo. Tą dieną, kai mes visi būtume atsidūrę ten, tamsos chaose, Dievas, apstus gailestingumo, siuntė mums tikrą, autentišką Šventąją Dvasią, kiekvieną vakarą Pats tai išaiškindamas tiesiog čia, šiame pastate. [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Dievas, apstus Savo gailestingumo, – mes matome, koks gi Jis nuostabus! Tikrai taip.

94 Taigi, jie visi pamatė, kad gali tiesiog ateiti prie tos gyvatės ar to daikčiuko, kurį Dievas ten padirbdino, liepė Mozei padirbdinti ir pakabinti ant stulpo, ir išgyti be jokio nuoširdumo. Jie tiesiog atsistodavo ir žiūrėdavo į ją. Ir jie padarė iš jos stabą, ir Dievas siuntė pranašą bei ją sunaikino.

95 Taigi, visi tie dykumoje, kurie atsisakė pažvelgti į tą gyvatę, pražuvo. O Dievas nutiesė kelią, bet jei atsisakote pažvelgti į Jį, jei atsisėsite anapus kelio, jei įsikibsite į kažkokį tikėjimo mokymą ir atsisakysite pažvelgti tiesiai į Žodį ir pamatyti, ar Jis teišus ar ne; visi, kurie atsisakė pažvelgti, pražuvo. O Dievas yra niekada nesikeičiantis Dievas. Ir visi, kurie atsisakė pažvelgti, pražuvo. Taip pat ir šiandien, tas pats.

96 Paskui žmonės vėl nusidėjo ir, kaip visada, jie pavertė tai... tai stabu, padarė tai... pamėgino gauti išgydymą be nuoširdumo, „priklausydami kažkam“, kaip ir pas mus šiandien vyksta. Taigi, o paskui mes matome, jog skirtumas tas, kad Dievas...

97 Tai buvo tinkamas atpirkimas ir tinkamas ženklas tam metui. Tam metui tai tiko. Bet tai buvo skirta tik tam metui, tai kelionei. Visa tai buvo tinkama tik *tai* kelionei.

98 Ir išteisinimo žinia, kurią atnešė Martinus Liuteris, tiko Liuterio periodui. Tik tada ji buvo veiksminga.

99 Pašventinimas buvo tai, ko reikėjo Veslio periodui. Tik tada tai buvo veiksminga.

100 Paskui mes įžengėme į sekmininkų periodą. Ir dovanų atkūrimas yra labai geras dalykas, tam periodui tai puikiai tiko, bet dabar mes einame toliau, nei visa tai. Mes jau už viso to ribų – aišku, kaip dieną. Mes turime išeiti už viso to ribų, nes padarėme iš to tą patį, ką ir anie prieš tai – pavertėme stabu. „Aš priklausau *šiai* sistemai, aš priklausau *anai* sistemai.“

101 Dievas siųs kažką, kas sudaužys visa tai bei suplėšys į skutelius, ir patvirtins Jo Žodį, visą Žodį! Įsidėmėkite. Tebūna šlovė Dievui. Hm! Dabar mes matome, kad tai tiesa. Dievas, apstus Savo gailestingumo.

102 Paskui, kai pranašas ją sunaikino, jie liko be jokio išgydymo, atpirkimo ženklo, nes jų stabas buvo sunaikintas. Bet Dievas, apstus gailestingumo, padarė jiems kitą. Ir ką gi Jis padarė? Jis sujudindavo vandenį šventyklos baseine, ir daugelis ateidavo ir išgydavo, įžengę į šį vandenį. Jėzus atėjo prie to paties baseino ir pamatė žmogų, kuris ten gulėjo daugelį metų, laukdamas vandens sujudinimo. Matote, Dievas, apstus gailestingumo. Nors jie pavertė tai stabu, nors pranašas tai sudaužė, Dievas suteikė jiems kitą būdą, nes Jis apstus gailestingumo. Jis norėjo, kad jie būtų išgydyti, ir Jis suteikė jiems galimybę išgyti.

103 Taigi, paskui visa tai tęsėsi, pasaulis visą laiką labiau ir labiau klimpo į nuodėmę. Ir galiausiai pasaulis tapo toks nuodėmingas, kad Dievas būtų galėjęs jį sunaikinti; Jis pasakė Malachijo 4: „kad neateičiau ir neištikčiau žemės prakeikimu.“ Jis būtų galėjęs taip padaryti; tik klausimas.

104 Bet tuomet Dievas, apstus gailestingumo, siuntė Išgelbėtoją, Jėzų Kristų. Jis siuntė Jėzų būti tiek Išgelbėtoju, tiek Išgydytoju. Nes Jis pasakė: „Kaip Mozė dykumoje iškėlė varinę gyvatę, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus, tuo pačiu tikslu. Jis, atpirkimas, – štai į ką mes turime teisę, tik į atpirkimą. Ką Jėzus išpirko Savo krauju, į tai mes ir turime teisę. Ir Biblijoje pasakyta: „Jis buvo sužeistas už mūsų kaltes, Jis buvo sumuštas už mūsų nuodėmes, bausmė dėl mūsų ramybės krito ant Jo, ir Jo žaizdomis mes buvome išgydyti.“ Štai į ką mes galime reikšti teises, nes atpirkimas, kurio mes laikomės, mums tai paskyrė.

Dievas, apstus gailestingumo!

105 Tai turėjo būti amžinas atpirkimas, nes Jis pats atėjo. Atėjo pats Dievas nuodėmingo kūno pavidalu, kad suteiktų amžiną atpirkimą, ir kentėjo kūne, ir suteikė atpirkimą; ir sugrįžo Šventosios Dvasios pavidalu, kad patvirtintų tą atpirkimą. Juk nei varinė gyvatė, nei sujudintas vanduo negalėjo to padaryti – visa tai rodė į tą tobulą Atpirkimą! Dievas, apstus Savo gailestingumo, tai padarė.

106 Taigi, šiandien, tai yra, šiuo metu, praėjus šiems bažnyčios periodams, savo aiškinimais mes visai nuklydome nuo to. Mūsų šiuolaikiniai teologai visai prarado šiąją pusę. Jie aiškina, kad visa tai priskirtina kažkokiam kitam metui, kažkokiam kitam laikotarpiui, kažkokiai senų senovei, seniems laikams. Ir Dieviškasis išgydymas jau kone tik seniena, sunkiai beatrasi tokių, kurie tuo tikėtų. Jie iš to šaiposi. Jau apie dvidešimt metų jie iš to šaiposi. Sekmininkai praktiškai paliko tai. Jie pradėjo ankstyvosiomis dienomis, bet paliko tai.

107 Pažvelkite, ką jie padarė. Dabar jie pamišę dėl denominacijos, kiekvienas veržiasi sukurti tikėjimo mokymą ir taip toliau. Išskyrus... Vietoj to, kad priimtų Šviesą, kai atėjo Šviesa, jie organizavosi ir prisikūrė savo tikėjimo mokymų, kiekvienas užėjęs susikuria tikėjimo mokymą ir to mokymo laikosi. O paskui jie taip nusivažiavo, kad Šventoji Dvasia nebegalėjo įeiti į bažnyčią. Jie tiesiog tapo dar vienu stabu kaip varinė gyvatė, tai pavirto stambeldyste. Visi iki vieno sako: „Aš priklausau *šioms*, o aš priklausau *aniems*.“ Tai buvo stambeldystė. Kas per painiava, kurioje mes buvome besibaigiant laikams!

108 Bet Dievas, apstus Savo gailestingumo, gražino mums Šventąją Dvasią ir šįvakar įrodo Savo Žodį, kaip Jis ir žadėjo padaryti! Dievas pažadėjo, kad darys šiuos dalykus. Pažvelkite, ką Jis padarė.

109 Pažvelkite, ką Jis padarė, kaip dabar mes galime matyti Jo pažadą, kad kiekviename periode įvyks tam tikri dalykai. Ir mes sužinome, kad būtent taip viskas ir įvyko, kaip Jis žadėjo padaryti, nes Jis apstus Savo gailestingumo, kad visuomet turėtų gailestingumo išpildyti kiekvieną Žodį, kurį Jis pažadėjo. Jis turi išpildyti, visuomet, – kad išliktų Dievu. Jis visuomet šitaip daro, Jo Žodis visuomet išsipildo skirtu laiku. Jo sėkla, kurią Jis pasėjo į žemę. Ką Jis padarė? Jis įdėjo tai čia, į Žodį, o tai yra sėkla. Ir visuomet, kai ateina konkretus periodas, ta sėkla subręsta, ir tuomet

prasideda reformacija. O Jis taip pažadėjo – taip ir vyksta.

110 Taigi, mes viso to nenusipelnėme. Mes nenusipelnėme šių Dievo palaiminimų, nes nusekėme pasaulietiškus dalykus, įėjome į Kaino paklydimą. Kainas pasistatė gražų aukurą ir gražią bažnyčią, ir uždėjo ant jo gėlių, ir manė, kad būtent taip ir buvo: „Kekė obuolių ar kriaušių, ar granatų, ar dar kažko“, ką jo tėvas ir motina suvalgė Edeno sode, dėl ko jie buvo išvaryti. Todėl jis paaukojo tai atgal Dievui, o Dievas tai atmetė.

111 „Bet Abelis *tikėjimu* aukojo Dievui geresnę auką negu Kainas.“

112 Ir šiandien, Judo laiške Biblija sako, kad „jie nubėgo Kaino keliu; pražudė save Korės maištu.“ Matote, „nubėgo Kaino keliu“, – stato aukurus, stato bažnyčias, denominacijas, daro jas puošnias, dideles, daugiau narių nei pas visus kitus; priima viską, visus, kurie pasitaiko: kurie pašokinėjo aukštyn-žemyn arba paspaudė ranką, arba kaip nors buvo pakrikštyti, ar pradėjo kalbėti kalbomis, ar palakstė pastate, ir tie įrašo jų vardą į knygą. Teisingai. O paskui nususuka nuo tikrosios Tiesos, kuri pamokslaujama, ir neigia Ją! Kaip taip gali būti? Atkreipkite dėmesį, kokioje mes painiavoje. Įsidėmėkite.

113 Ir Biblijoje pasakyta: „Jie nuėjo Balaamo keliu ir pražudė save Korės maištu.“ Pražudė save maištu! Koks buvo Korės maištas? „Negi manai, kad tik tu esi šventas? Juk Dievo... Mes visi šventi. Visa bažnyčia tokia. Kiekvienas... Mes visi susirenkame kartu, štai kaip turime daryti.“ Štai kur jie save pražudė, štai čia. Ir mes iš tiesų to nusipelnėme. Mes nusipelnėme tokie būti.

114 Bet Dievas, apstus gailėstingumo, ištraukė mus iš to chaoso ir leido mums tai pamatyti prieš tam čia įvykstant. Apstus Savo gailėstingumo, ir vėl siuntė mums Dieviško išgydymo prabudimą ir Dievo jėgos sugrįžimą. Remiantis istorija, joks prabudimas netrukdamo ilgiau kaip trejus metus. Šis prabudimas užsitęsė *penkiolika* metų, jo ugnis liepsnoja po visą pasaulį. Kodėl? Todėl, kad to nusipelnėme? Dievas, apstus Savo gailėstingumo, – ne todėl, kad mes to troškome arba, tiksliau, kad to nusipelnėme. Tik pagalvokite, ką tai padarė!

115 Pamenu vieną iš mūsų seserų iš čia, iš Finikso, kurią daugelis iš jūsų pažįstate, – ponja Heti Voldrop, – ji sirgo širdies vėžiu. Ir ji buvo maldos eilėje, kai mes su broliu Moru buvome čia pirmą kartą, maždaug prieš penkiolika-aštuoniolika metų. Ir ji buvo bemirštanti nuo širdies vėžio, ji jau seniai turėjo mirti. Bet Dievas, apstus

gailestingumo, siuntė jai Savo jėgą. Ir Jis išgelbėjo jos gyvybę, ir šiandien ji gyva. Dievas apstus gailestingumo!

116 Kongreso narys Apšou, žymus žmogus... Manau, kadaise jis buvo baptistų, pietų baptistų suvažiavimo prezidentu ar dar kažkuo, arba viceprezidentu, ar kažkuo kitu. Jis viską išmėgino. Jis buvo geras žmogus. Jis darė viską, ką tik žinojo, kad reikia daryti. Jis buvo nuėjęs pas visus gydytojus. Niekas niekuo negalėjo jam padėti. Jis buvo prikaustytas. Tarnautojai meldėsi už jį. Įvairūs tarnautojai iš visur jam ant galvos išliejo ne vieną litrą patepimo aliejaus.

117 Vieną vakarą Los Andžele, Kalifornijoje, eidamas prie sakyklos, pažvelgiau į daugybę neįgaliųjų vežimėlių (maždaug du-tris kartus daugiau nei ten sėdinčiųjų) visuose tarpuose, kur tik buvo įmanoma. Ir dar ten buvo padėtas gultas, kuriame gulėjo juodaodė mergaitė, negriukė, o jos... jos motina sėdėjo šalia jos. O mano brolis rikiavo maldos eilę.

118 Ir aš žiūrėjau, nesuprasdamas, kas vyksta. Ir pamačiau gydytoją su vėžlio kiauto akiniais operuojant juodukę mergaitę dėl gerklės ligos, ir ją ištiko paralyžius. Ir aš apsižvalgiau, pamaniau: „Kur gi tas vaikas?“ Negalėjau jos pamatyti.

119 Netrukus pačiame gale – be vilties – maždaug septynerių ar aštuonerių metų gražutė mergaitė, paralyžiuota visam likusiam gyvenimui. Ir ten melddamasi klūpėjo jos motina. Tuomet pasakiau: „Šis gydytojas operavo jūsų dukrytę“, ir nupasakoju tai.

Ji atsakė: „Tai tiesa, pone.“

120 Paskui ji pamėgino atnešti vaiką ant pakylos. Jai sakė to nedaryti. Mėgino ją nuraminti. Kai ją nuramino, aš pagalvojau: „Na, mes turėsime galimybę pasimelsti už ją.“ Po kelių minučių... Galbūt net ir čia yra žmonių, kurie buvo ten aną vakarą.

121 Ir aš dairiausi po auditoriją, pamačiau tą mergaitę, einančią lyg kažkokiu siauru takeliu, rankose nešančią lėlę, supančią tą lėlę. Neturi reikšmės, kiek kartų gydytojas pasakė, kad ji liks paralyžiuota visam likusiam gyvenimui; Dievas, apstus gailestingumo, siuntė Šventąją Dvasią per regėjimą, ir ta mergaitė pakilo iš ten, ir susikibusi rankomis su savo motina nusileido tuo praėjimu, šlovindamos Dievą.

122 Ten, pačiame gale, sėdėjo pagyvenęs vyras, kongreso narys Apšou; daugelis iš jūsų girdėjote jo liudijimą. Jis buvo geras žmogus, stengėsi visą gyvenimą, šešiasdešimt šešerius metus neįgalus neįgaliųjų

vežimėlyje, prikaustytas prie lovos; po pažastimis ramentai, su kuriais vaikščiojo, be galimybės kada nors vaikščioti normaliai. Ir štai jis sėdėjo ten, stebėdamas tai. Ir staiga aš pažvelgiau ir pamačiau regėjimą. Štai jis eina, leisdamasis iš tos viršutinės auditorijos, linksėdamas galva, – galėjo vaikščioti ne blogiau už visus. Aš nežinojau, kas buvo tas žmogus.

123 Pasakiau: „Ten, gale, sėdi žymus žmogus. Dar būdamas berniukas jis nukrito nuo vežimo ant žaginės ir susižeidė nugarą. Grindyse gręždavo skylės, kad, žmonėms vaikstant, būtų slopinama vibracija, kuri persiduodavo jo nugarai.“ Pasakiau: „Jis tapo žymiu žmogumi, ir nuolat tampa vis žinomesnis. Jis užima aukštas pareigas Baltuosiuose Rūmuose.“

124 Ir paskui šis vyras priėjo ir pasakė man, tarė: „Tai kongreso narys Apšou. Ar kada nors girdėjote apie jį?“

Atsakiau: „Niekada apie jį negirdėjau.“

125 Taigi, jis pratempė ten mikrofoną su prailgintu laidu ir jie kalbėjosi.

126 Paskui aš pradėjau dairytis ir pamačiau ateinančią pagyvenusį kongreso narį, einantį link manęs regėjime, tiesiog tobulai sveiką, koks tik galėjo būti. Dievas, apstus gailėstingumo, ištraukė jį iš to neįgaliųjų vežimėlio, ir jis vaikščiojo be ramentų iki pat mirties! Dievas, apstus gailėstingumo! Kai gydytojai nuvylė, kai mokslininkai nuvylė, kai visi kiti nuvylė, Dievas buvo apstus gailėstingumo kongreso nariui Apšou.

127 Pamenu save. Dar būdamas mažas berniukas, pamenu, kaip... Šiandien žmonės vadina mane moterų neapkentėju. O viskas todėl, kad būdamas vaikas tiek daug prisižiūrėjau moterų amoralumo. Aš jų nekenčiau. Dabar taip nebėra, nes žinau, kad yra ir gerų moterų. Bet pamenu, kad buvo tiek sugedimo, tiek amoralumo. Ir aš pagalvojau: „Ne, aš... aš laikysiuosi kuo toliau nuo tokių žmonių. Aš neturiu jokio išsilavinimo, bet jo ir nenoriu.“

128 Ir sėdėjau ten, net marškinių neturėjau, paltas *štai taip* prisegtas žiogeliu, ir buvo tikrai karšta. Ir mokytoja paklausė: „Viljamai, ar tau nekaršta vilkint palta?“

129 Atsakiau: „Ne, poniaman, truputį vėsu.“ Ir ji pasodino mane prie krosnies bei įmetė į krosnį truputį malkų, ir aš vos nesudegiau. Ir aš... aš visą tą žiemą neturėjau marškinių.

130 Ir aš pamaniau: „Jei kada nors turėsiu pinigų, kai tik truputį jų turėsiu, įsigysiu trisdešimto kalibro šautuvą, išvyksiu į vakarus, gyvensiu ten ir medžiosiu visą likusį gyvenimą.“ Aš nenorėjau turėti nieko bendro

su žmonėmis. Tiesiog laikiausi atokiau, nes aš jiems nepatikau ir... ir tiesiog laikiausi atokiau nuo jų.

131 Ir paskui kiekvieną kartą, kai nueidavau į miesto centrą su kuo nors pasikalbėti, pasimatyti mieste su pažįstamais. Aš sakydavau: „Sveiki, Džonai, Džimai! Kaip laikotės?“

„O, sveikas...“

132 Matote, jie nenorėdavo su manimi kalbėtis, nenorėjo turėti su manimi nieko bendro, nes mano tėtis su bendrais varė viską. O aš... aš to nedariau. Neturėjau su tuo nieko bendro. O mane laikė tokiu pat.

133 Bet dabar... neseniai pasakiau savo žmonai: „Mano siena iškabinėta geriausiais ginklais, kokius tik galima nusipirkti.“ O, ir aš atsimenu tuos senus skarmalus. Šiandien turiu du ar tris gerus kostiumus. „Neturiu draugų?“ Man tenka slėptis tyruose, kad išvengčiau žmonių. Kodėl taip yra? Argi dėl mano asmenybės? Ar dėl mano išsilavinimo? Ne. Dievas, apstus gailėstingumo, pamatė mane tokios būsenos ir išgelbėjo mane!

134 Pamenu, kaip mane vedė už parankių lyg akląjį. Aš negalėjau matyti. Akyse mačiau tik miglą; būčiau likęs aklas visam likusiam gyvenimui. Bet Dievas, apstus gailėstingumo, atstatė mano regėjimą. Man penkiasdešimt penkeri ir aš vis dar gerai matau. Dievas, apstus gailėstingumo, – tai vienintelis dalykas, ką galiu pasakyti.

135 Kadaisė bažnyčia neturėjo numatyto išgydymo kelio. Jie turėjo vieną, bet atmetė ją. Bet Dievas, apstus gailėstingumo, siuntė jiems Dieviško išgydymo dovaną, kuri yra Šventoji Dvasia mūsų tarpe, patvirtinanti Žodį tai lydinčiais ženklais. Dievas, apstus gailėstingumo.

136 Aš čia turiu du ar tris puslapius pastabų, bet pasistengsiu jų neliesti, nes aš... aš suprantu, kad jau beveik laikas pradėti maldos eilę. Bet Dievas apstus Savo gailėstingumo!

137 Į daugelį iš jūsų, esančių šįvakar, gydytojai numojo ranka. Čia yra žmonių, sėdinčių savo neįgaliųjų vežimėliuose, kurie tikriausiai niekada iš jų nepakils. Jie pasmerkti ten likti. Kai kurie iš jų paralyžiuoti įvairių paralyžių, jie niekada nesugebėtų pakilti, jiems neįmanoma pakilti, bet Dievas, apstus Savo gailėstingumo, numatė atpirkimą! [Brolis Branhamas suploja delnais – Red.] Neatmeskite to, – priimkite tai! Štai ten yra žmogus, sergantis širdies liga, yra žmonių, sergančių vėžiu, kuriems gydytojai niekuo negali padėti. Šiame pasaulyje jūs be vilties, bejėgiai.

138 Bet Dievas, apstus Savo gailestingumo, siuntė Šventąją Dvasią ir dabar būtent čia, kad patvirtintų Žodį, kad įrodytų, jog Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius! Todėl, kad to nusipelnėme? Todėl, kad Dievas apstus Savo gailestingumo. Amen! Taigi, štai Vienintelis, štai Asmenybė – tas Viešpats Jėzus! Jis nėra miręs, bet Jis prisikėlė iš numirusių, ir Jis amžinai gyvas!

139 Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, vis dar toks pat apstus Savo gailestingumo, kaip buvo ir moteriai, kuri sirgo kraujoplūdžiu. Ir ji pradėjo brautis per minią. Jai nebuvo jokių vilčių, gydytojai padarė viską, ką galėjo. Ji sirgo kraujoplūdžiu. Ji buvo bemiršanti. Ir ji prisilietė prie Mokytojo rūbų. Dievas, apstus gailestingumo, pasisuko ir nupasakojo jai jos būklę. Ir ji buvo išgydyta nuo to kraujoplūdžio.

140 Kartą nepadori prostitutė atėjo prie šulinio pasisemti vandens. Jokios vilties. Ji buvo atskirta nuo skaisčių mergelių, nuo žmonių aplinkos, jos gyvenimas buvo niekam tikęs. Ir ji galvojo: „Kokia nauda stengtis? Aš išvaryta, man nieko nebeliko.“ Bet ji pažvelgė, stovėdama, arba, sėdėdama prie šulinio, o ten sėdėjo Vyras, kuris pasakė viską, ką ji buvo padariusi. Dievas apstus Savo gailestingumo.

141 Tas pats Dievas šį vakarą yra toks pat apstus Savo gailestingumo, lygiai toks pat, kaip Jis buvo tomis dienomis! Dievas apstus... [Tuščia vieta garsajuostėje – Red.]

142 Manau, mes čia turime du šimtus maldos kortelių, arba tuos, kurie pakviesti iš tų dviejų šimtų. Mes pakviesime juos ir tegu tie žmonės sustoja į eilę. Mes melsimės už juos.

143 Bet prieš mums tai darant, jei čia yra naujai atvykusių, atsikratykite visų prietarų. Tai nėra prietarai! Tai Dievo pažado pasireiškimas! Viskas priklauso nuo to, į ką žvelgiate. Jokiam žmogui nėra dorybės. Jokiam žmogui nėra jėgos. Bet mes kaip tikintieji turime valdžią; ne jėgą, bet valdžią!

144 Kažkas neseniai paklausė manęs, pasakė: „Broli Branhamai, ar tu tiki, kad turi jėgą tai daryti?“

145 Atsakiau: „Aš neturiu jėgos, bet turiu valdžią.“ Ją turi kiekvienas tikintysis. Jei jos atsisakote, liksite ten pat, kur ir buvote. Bet jei ją priimsite, ji suteiks apsčiai pertekliaus, nes Dievas apstus Savo gailestingumo.

146 Paimkite mažutį policininką, stovintį gatvėje – uniforma kabo ant jo kaip maišas, jis toks liesas. Jo ausys atlėpusios dėl per didelės kepurės. Ir jis išeina ten,

kur trijų šimtų arklio jėgų variklių galios automobiliui lekia gatve aštuoniasdešimt kilometrų per valandą greičiu. Jis neturi jėgos net dviračio sustabdyti. Teisingai. Bet pakanka jam tik švilptelėti švilpuku ir pakelti ranką, ir pamatysite, kaip sucyps stabdžiai. Jis neturi jėgos, bet jis turi valdžią! Visas miestas jį palaiko!

147 Ir kai vyras ar moteris, – man nesvarbu, kokios jūs būklės, – jūs turite Dievo valdžią per pažadą, nes Jis turtingas ir pažadėjo suteikti apskiai pertekliaus! „Jei pasakysite šiam kalnui: „Pasikelk“, ir širdyje nesuabejosite, bet tikėsite, kad įvyks tai, ką sakote, – jūs turėsite, ką pasakėte.“ Jūs neturite jėgos, bet jūs turite valdžią.

148 Pamenate, kaip Jis pasakė man dar tuomet, tarė: „Tu galėsi atskleisti širdžių paslaptis.“ Nes Jis... Jūs pamenate tai, daugelis iš jūsų, finiksiečiai? Jis tai pažadėjo. O ką Jis pažada, tą ir padaro.

149 Taigi, kai kurie iš čia esančių, be abejo, neturite maldos kortelių. Kas iš jūsų serga ir neturi maldos kortelių? Pakelkite savo rankas. Žinoma. Gerai. Jei norite pažinti ne valdžią... ne jėgą, bet Žodžio valdžią: „Tai, ką Aš darau, ir jūs darysite.“

150 Jėzus pažadėjo (Luko 17:30), kad prieš pat Jo atėjimą bus kaip Mozės laikais, tiksliau, Nojaus: „Kai jie valgė ir gėrė, ir tuokė; ir nežinojo iki tos dienos, kurią Nojus įėjo į arką.“ Jis pasakė, kad bus toks laikas. Paskui Jis taip pat pasakė: „Kaip buvo Loto dienomis, – ir pasakė, – taip įvyks ir tą dieną, kai pasirodys Žmogaus Sūnus, kai Žmogaus Sūnus pasirodys paskutinėmis dienomis.“

151 Dabar pažiūrėkite, ką Jis... kaip Žmogaus Sūnus pasirodė šio Angelo asmenyje, kuris ir buvo Žmogaus Sūnus. Neabejotinai. Abraomas pavadino Jį Elohimu. Jis buvo Žmogaus Sūnus, pasirodęs prieš pat pagonių pasaulio sudeginimą. Kokiu būdu Jis tai padarė tikinčiajam? Tariamam tikinčiajam Jis siuntė du pamokslininkus, kad jiems pamokslautų. Bet tikram tikinčiajam, – Jis stovėjo pasisukęs nugara į palapinę ir pasakė: „Abraomai.“ Jis buvo Abromu prieš kelias dienas iki to. Bet dabar jis yra Abraomas. „Kur yra tavo žmona Sara?“

152 Atsakė: „Ji palapinėje, už Tavęs.“

153 Pasakė: „Aš ištesėsiu tau Savo pažadą. Aš aplankysiu tave.“

154 O, Abraomas buvo šimto metų amžiaus, o Sara – devyniasdešimties; bet Dievas, apstus gailėstingumo,

ištesėjo Savo pažada! Gimė vaikas, nes Dievas yra gailestingas, ir Jis kupinas gailestingumo. Jis apstus gailestingumo. Jis tęsi Savo pažada.

155 Atkreipkite dėmesį – Jam sėdint nugara į palapinę, Sara nusijuokė ir pasakė: „Kaip visa tai gali būti? Aš sena. Kaipgi dar galiu turėti malonumą su savo vyru lyg jauna ištekėjusi moteris? Juk jam jau šimtas metų. Mūsų šeimyniniai santykiai baigėsi prieš daugelį, daugelį metų. Kaip tai gali būti?“ Ir tai ją prajuokino.

156 Ir Angelas su... Žmogaus Sūnus, pasisukęs nugara į palapinę, tarė: „Kodėl Sara juokėsi, sakydama: „Kaip visa tai gali būti?“

157 Kas tai buvo? Švento Luko 17:30 Jėzus pasakė, kad „tokiomis dienomis, kaip buvo Loto dienomis, – ta pati situacija prieš sudeginant pagonių pasaulį, Jis pasakė, – tą dieną pasirodys Žmogaus Sūnus.“ [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Jis davė pažada, Malachijo 4 mums pažadėta, kad taip bus – ateis Žinia, kuri sugražins žmones prie originalios Sekminių Žinios [brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.], ir su tais pačiais palaiminimais, kuriuos jie turėjo tą dieną! Kas tai? Tai dvisparnis erelis – ir Naujasis, ir Senasis Testamentas – plasnojantis Dievo pažadais, kad išsipildytų tai, ką sako Biblijos pažadai. Amen!

158 Dievas, apstus gailestingumo, neleido Savo tautai įklimpti šiame denominaciniame, „turtingame prekių ir pasaulio dalykų“ Laodikėjos Bažnyčios periode, bet Jis nutiesė išsigelbėjimo kelią. Patikėkite tuo, žmonės. Telaimina jus Dievas. Amen. Dievas apstus gailestingumo. Vienintelis dalykas, ko aš noriu – tai Dievo gailestingumą. Ne Jo teisumo, ne Jo įstatymo, bet Jo gailestingumo – štai ko aš šaukiuosi. Tebūna Dievas man gailestingas. Mes visi turime tą jausmą.

159 Aš stebėjau. Čia, eilės gale, sėdi moteriškė. Ar jūs ten turite maldos kortelę, ponija? Neturite. Leiskite man jums parodyti, kad Dievas apstus gailestingumo. Pastaruoju metu jūs esate labai nervinga, ar ne? Labai sergate, ir jūsų akys dar pablogėjo. Teisingai? Teisingai. Dabar jos pasikeis. Dievas, apstus Savo gailestingumo, prašo jūsų, kad tuo patikėtumėte. Taigi, jūs neturite maldos kortelės, jūs nieko neturite; bet jums jos ir nereikia. Matote, tai malonė, suteikta jums.

160 Čia sėdi vaikinukas, sėdintis štai ten, priekyje, su tokia... sėdintis štai čia. Jis kenčia nuo auglio ant kūno. Jis visai neseniai ten atsirado, neseniai. Teisingai, pone? Teisingai. Jūs nežinote, kas tai yra. Jus tai gąsdina.

Teisingai. Jis atsirado nuo sumušimo, ar ne? Jūs turite maldos kortelę? Jūs neturite maldos kortelės. Jums jos ir nereikia. Dievas apstus Savo gailestingumo!

161 O, broli, sese, tikėkite Dievu! Neabejokite Juo. Tikėkite Juo! Teisingai.

162 Čia sėdi vyras pilku švarku, su akiniais. Pažvelkite čia, pone. Ar jūs tikite? Dievas apstus Savo gailestingumo. Jūs sėdite ten, jums išvarža. Ar tikite, kad Dievas gali išgydyti tą išvaržą ir jūs tapsite sveikas? Sėdite štai čia, eilės gale, žiūrėdamas į mane. Jei tikite, kad Dievas gali išgydyti tą išvaržą, Dievas padarys tai jums, jei tai priimsite. Ar tikite tuo? Priimsite tai? Gerai. Galite tai turėti, jei tik tikėsite tuo. Būk gailestingas. Tikrai taip.

163 Štai čia sėdi ponias, ji kenčia nuo blogos kraujotakos kūne. Bet jei ji tikės, Dievas ją išgydys, jei ji tuo tikės. Manau, kad ji praleis šią galimybę, esu tuo tikras. Būk gailestingas, meldžiu. Aš neryškiai matau moters... ponias Raili, ar tikite, kad Dievas gali išgydyti tą silpną kraujotaką? Jei norite, priimkite tai! Amen. Tik tikėkite. Dievas yra geras, ar ne, Stela? Taip. Teisingai. Niekada gyvenime nesu matęs šios moters. Bet Dievas, per Savo gailestingumą!

164 Čia sėdi dar viena moteris, sėdi štai ten, gale, pačiame gale, žiūrėdama tiesiai į mane. Ji taip pat... Jos kraujotaka taip pat silpna. Ji kaip tik tuomet apie tai pagalvojo. Niekada gyvenime nesu matęs šios moters. Kadangi kitai moteriai buvo tas pats, pažvelkite į mane. Ar jūs tikite manimi kaip Dievo pranašu arba Jo tarnu? Jūs taip pat sergate širdies liga. Jei tai tiesa, pakelkite ranką. Dabar jūs tuo nebesergate. Dievas, apstus Savo gailestingumo, paskelbia, kad šįvakar Jis gyvas čia, pastate! Dievas apstus Savo gailestingumo! Amen!

165 Galbūt čia yra kas iš nusidėjėlių ar atskalūnų, kurie atsistotų ir pasakytų: „Dieve, apstus Savo gailestingumo, būk man gailestingas?“ Atsistokite. Aš pasimelsiu už jus, jei tikite, kad Jis nori... dabar jūs norite gailestingumo. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Telaimina Dievas jus ir jus. Atskalūne, stokis ant kojų. Dievas apstus Savo gailestingumo! Ar jūs... jūs...

166 Be abejo, jūs tiek nesustabarėjote šioje būsenoje, kad nebematytumėte, jog tai būtų tas šios valandos pažadas. Be abejo, denominacija ir kiti dalykai dar nesuvystė jūsų taip, kad nebegalėtumėte matyti, jog tai yra šios valandos pažadas; Dievas, apstus gailestingumo.

167 Kas jūs bebūtumėte, kurie atsistojote, už

minutėlės aš melsiuosi. Noriu, kad jūs ateitumėte į kokią nors gerą visos Evangelijos bažnyčią ir... ir būtumėte... ir pasikrikštytumėte krikščionišku krikštu, Dievas duos jums Šventąją Dvasią.

168 Ar čia dar kas nors atsistos ir pasakys: „Aš, aš noriu, kad mane atsimintų. Dieve, per Savo gailestingumą prisimink ir mane. Aš negyvenau taip, kaip turėjau. Gal...“ Telaimina jus Dievas, ponias. Ir telaimina Dievas jus. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Teisingai. „Dieve, apstus Savo gailestingumo, būk man gailestingas.“ Telaimina tave Dievas, sese. Ar čia yra...

169 Ar dar kas nors iš čia esančių pasakys: „Aš atsistosis. Noriu, kad Dievas žinotų, jog aš noriu gailestingumo. Aš negyvenau teisingai. Aš gyvenau *taip* ir *anaip*. Mano gyvenime buvo pakilimų ir nuosmukių, bet aš noriu Jo gailestingumo.“ Telaimina tave Dievas, broli. Dar kas nors pasakykite: „Dieve, apstus Savo gailestingumo!“ Telaimina tave Dievas, sese. Telaimina tave Dievas, sese. Teisingai. Dievas apstus Savo gailestingumo. Telaimina Dievas ir jus. Telaimina Dievas jus štai ten. Dievas jus mato. Tiesiog atsistokite.

170 Pasakysite: „Argi tai kažką duoda, broli Branhamai?“ Žinoma. Atsistokite ir pamatysite, koks didelis skirtumas.

171 Jei jūs iš tiesų nuoširdūs savo širdyje, Dievas apstus gailestingumo. „Jis nenori, kad kas nors pražūtų, bet kad visi ateitų prie atgailos!“ Dievas apstus Savo gailestingumo. O Dieve, būk mums gailestingas.

172 Taigi, kiek čia dabar yra tų, kurie laiko tas maldos korteles? Kokios jos buvo? „A“ ir „B“, ar ne? „A“ ir „B“. Visi žmonės, kurie turite „A“ maldos korteles, atsistokite štai iš šios pusės, o turintys maldos kortelę „B“ atsistos už jų.

173 Įdomu, ar čia yra tarnautojų, kurie norėtų man pagelbėti. Jei tokių yra, norėtų priėti, būčiau laimingas už jūsų... jei padėtumėte čia, nes mes džiaugsimės melsdamiesi, ir... melsdamiesi su jumis.

174 Tai... Biblijoje sakoma: „Kurie tikės, tuos lydės šie ženklai.“ Tikrai taip. „Mano Vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis.“ Mes tai darėme? Per Dievo malonę; ne mes, bet Dievas, apstus gailestingumo, kad ištesėtų Savo Žodį. Dievas!

175 Taigi, dėl neįgaliųjų vežimėlių, jei norite pastatyti juos štai čia, priekyje; mes pasimelsime už juos tiesiog čia, nereikės stumti jų per visą... per visą tą praėjimą.

Tegu... Gerai, teprivažiuoja jie tiesiog čia. Mes, žinoma, melsimės už juos, už kiekvieną iš jų. Dievas apstus Savo gailestingumo.

176 Ar galėtumėte dabar atsistoti man iš dešinės kelioms minutėms? Ar brolis Braunas atvyko su jumis? [Brolis sako: „Atvyks rytoj.“ – Red.] Atvyks rytoj. Aš... aš... aš tikėjau, kad jis bus čia. Kur, kur yra brolis Autlojus, kur brolis Fuleris? Tie, kurie buvote su manimi, kai atvykau pirmą kartą, sugrįžkime į praeitį. Pamenate šias senamadiškas maldos eiles, kai stovėdavome ten tol, kol jums tekdavo prilaikyti mane iš vienos pusės, o kažkam iš kitos?

177 Kas iš jūsų esate buvę tuose susirinkimuose dar pačioje pradžioje? Pažvelkite čia. Pamenate, dar tuomet sakiau jums, kad Viešpats Jėzus man tai pasakė, kad, jei būsiu nuoširdus, visa tai vyks. Teisingai? Tuo metu pas mus to dar nebuvo. Bet tai įvyko, nes Dievas apstus Savo gailestingumo ir ištikimas Savo pažadui! Amen. Mėginu baigti, bet negaliu. Amen! Šlovė Dievui! Aleliuja! „O, su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų!“ Amen. O, nieko sau!

Daug žmonių yra, kurių širdis
liepsnoja ugnimi,
Ta liepsna per Sekmines visus
apvalė savimi,
Ji ir mano širdyje liepsnoja, Vardą
Jo giriu!
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš
iš jų!

178 O, aš – niekam tikęs, apgailėtinas, aklas vargšas, – koks buvau; o *dabar* per Jo gailestingumą, Jo apstų gailestingumą galiu matyti regimą Dievo Karalystę. Amen. Kokie nuostabūs Jo Įsakymai.

179 Atsistok štai ten, mano broli, su ramentais. Jei negali pakilti, nieko tokio, stovėk štai ten, mes nusileisime žemyn ir pasimelsime už tave.

180 O dabar tegu su maldos kortelėmis „A“ ir „B“ išsirikiuoja ten, iš kitos pusės, ir mes melsimės už juos.

181 Broliai tarnautojai, jūs, žinoma, jei tikite rankų uždėjimu ant ligonių, ateikite štai čia ir atsistokite su manimi ant šios pakylės. Mes melsimės už ligonius.

182 Dabar tiems žmonėms, kurie stovi šioje eilėje; jei galite patikėti, kad Dievo Akivaizda yra čia, kad Šventoji Dvasia dabar yra mūsų tarpe, darydama būtent tai, ką ir žadėjo daryti... Jei aš turėčiau galios jus išgydyti, aš

tikrai tai padaryčiau. Jei galėčiau kaip nors jus išgydyti, aš tikrai tai padaryčiau. Aš to negaliu. Aš... Dievas davė nedidelę dovaną.

183 Iš manęs ne kažin koks pamokslininkas. Aš nesu pakankamai išsilavinęs, kad tikčiau į tokius pamokslininkus, kokius dabar vadina pamokslininkais, kai... kai būtina turėti teologinės patirties ir turi būti tam tikras daktaro laipsnis, ir taip toliau. Aš neatitinku šių reikalavimų. Bet Dievas mato mano širdį ir žino, kad noriu padaryti kažką Jo labui, aš noriu tai branginti.

184 Kadaisė vienas žmogus man pasakė, tarė: „Aš manau, kad jūs tiesiog puikus žmogus, pone Branhamai, bet manau, kad jūs nuoširdžiai klystate. Jūs visiškai išėjote už valios ribų. Ar žinote, kad galiausiai jūs busite pasmerktas?“

185 Ir aš pasakiau: „Žiūrėkite, noriu jums kai ką pasakyti. Aš jums pasakysiu, kad jūs... kad, tarkim, jūs teisus; pasakysiu tai diskusijos labui. *Jei aš klystu*, kuo aš netikiu; bet jei aš klyščiau ir jau dabar žinočiau, kad nugyvensiu šimtą metų ir, man priėjus kelio pabaigą, Jis mane pasmerks ir man pasakys: „Tu nenusipelnei įeiti į Mano Karalystę, Viljamai Branhamai. Nešdinkis lauk į tamsą.“ Žinote, ką? Aš vis tiek Jam tarnaučiau kiekvieną savo gyvenimo dieną. Nes aš gavau tiek daug nenusipelnytų Jo palaiminimų, kad Jis man yra daugiau nei gyvenimas. Jis yra viskas, ką aš...“

186 Viskas, kas aš esu, viskas, kuo tik turėjau vilties tapti, gavau iš Jo malonės ir gailestingumo. Aš buvau niekam tikęs, apgailėtinas, vargšas, aklas; bet per Savo malonę Jis išgydė mane, ir per Dievo malonę aš esu tvirtas ir sveikas. Mano regėjimas geras. Aš turiu ką pavalgyti, ką atsigerti, turiu viską, ko man reikia. Jis žadėjo patenkinti ne mano užgaidas, o mano poreikius.

187 Ir jei tą dieną aš būsiu išvartytas, ir aš žinočiau... Neįsivaizduoju, kur aš atsidurčiau. Bet jei žinočiau, kad klystu ir kad Dievas išrinko mane, kad klyščiau, tuomet aš ir toliau noriu klysti, nes noriu vykdyti Jo valią. Mat aš Jį taip myliu, kad noriu, jog Jo valia būtų išpildyta. Taigi, tai skambiai pasakyta, bet tikiuosi, kad jūs tai suprasite taip, toje dvasioje, kurioje aš tai pasakiau. Suprantate, aš noriu vykdyti Jo valią. Kartais aš Jo ko nors prašau, Jis papurto galvą: „NE“, ir aš dėl to džiaugiuosi lygiai taip pat, kaip ir džiaugčiausi, jei Jis pasakytų: „TAIP“. Nes mes visada turime prašyti: „Tebūnie Tavo valia.“ Jo „NE“ yra tiesiog... jei tai Jo valia, tai tiesiog... Tai gerokai geriau nei Jo „TAIP“, jei tokia yra

Jo valia. Štai kuomet jūs iš tiesų Jį mylite. Amen!

188 Pradėjęs kalbėti apie Jį tiesiog negaliu sustoti. O, Jis yra toks realus, toks realus man. Draugai, Jis... Jis yra... viskas, kas aš esu, viskas, kuo tik galėčiau būti, viskas, kuo tik aš tikiuosi būti – glūdi Kristuje Jėzuje, Jo Žodyje.

189 Aš dėkingas ši vakarą už Šventosios Dvasios liudijimą, už Žinią. Žinau, kad tai gali... kai kurie gali nesutikti su tuo, bet, kaip aš jums esu sakęs, Žinia – mano pareiga. Pasirodė ženklas, o Dievas nesiuočia ženklo tik tam, kad parodytų, jog Jis yra Dievas. Žinia, Balsas visuomet seka po ženklo. Visi tai žino.

190 Jėzus atėjo su ženklais ir stebuklais. Jis buvo didis Žmogus, kai darė ženklus ir stebuklus, bet kai tik Jis prisėdo ir pradėjo skleisti Žinią: „Aš ir mano Tėvas esame Viena“, – o ne, tai jiems buvo neteisinga. Suprantate? Bet balsas turi sekti po ženklo.

191 Mozei buvo duoti du ženklai, ir kiekvienas ženklas turėjo balsą. Teisingai. Prieš kurį laiką kažkur aš pamokslavau apie tai tema „Ženklo Balsas“. Turi būti ženklo Balsas. Tai pasikeitimas. Visuomet taip būna. Jei taip nėra, tuomet tai neatėjo iš Dievo.

192 Jei pasirodo žmogus, turintis keistą specifinį tarnavimą, kuris pagal Bibliją yra Tiesa, ir tas žmogus taip ir lieka tame pačiame sename denominaciniame mokyje, tuomet pamirškite tai. Tai tuščia. Dievas nedaro tokių dalykų. Toks dalykas – tai sugedusi mana, kurioje termitai, arba lervos, ar kaip jūs ten tai vadinate, keturiasdešimties-penkiasdešimties metų senumo, – vis dar stengiasi valgyti tą seną maną, kuri nukrito senų seniausiai. O Izraelio vaikams jų kelionės metu nauja mana krito kiekvieną naktį. Teisingai, negalėjai jos išsaugoti.

193 Mes negyvename kokio nors kito praėjusio periodo dėka. Mes valgome naują Maną, šviežią Maną iš Dangaus, keliaudami.

Dabar nulenkime savo galvas.

194 Viešpatie Dieve, Tu esi toks realus, Tavo Akivaizda. Aš maštau apie malonę, Viešpatie. Mes... mes ką tik matėme Tave darant tiek daug dalykų. Mes girdėjome Tave kalbant kalbomis, matėme Tave jas išaiškinant per Tavo žmones. O Dieve, matyti Tave išgydant ligonius, atveriant akliems akis, luošiams duodant vaikščioti, kurtiems – girdėti, nebyliams – kalbėti, – koks Tu didis ir galingas Dievas!

195 O paskui matyti, kad tu šitai pažadėjai

paskutinėmis dienomis. Nors mūsų tarpe daug kūniškų pamėgdžiojimų, tačiau tuo tik pareiškama, kad kažkur yra realus Dievas, kuris iš tiesų yra tikras. Ir šįvakar aš meldžiu, Dangiškas Tėve, kad mes taptume tokie jautrūs Dievui, kad pamatytume, jog Tu esi čia.

196 Ir šie žmonės eilėje, kai jie eis šia eile, Viešpatie... nes mes tai darome todėl, kad jiems pažadėjome. O Tu pasakei: „Kurie tikės, tuos lydės šie ženklai.“

197 Štai čia stovi broliai tarnautojai, vyrai, kuriuos Tu išsirinkai prieš pasaulio sukūrimą, kad būtų tuo, kuo jie yra šįvakar. Prieš būnant pasauliui Tu žinojai, kad šįvakar mes stovėsime čia, nes Tu beribis.

198 Todėl šįvakar mes meldžiame, Dangiškasis Tėve, kad šie ligoniai – luoši, akli, raiši, sergantys vėžiu, kas bebūtų, – kurie praeis šia maldos eile, tesuvokia jie, kad tas pats Dievas, kuris žino širdžių paslaptis, išgydys juos, jei tik jie tai priims, tik žvelgs ir supras.

199 Žmogus, kuris pažvelgdavo į varinę gyvatę tik kaip į vario gabalą, taip ir negalėdavo išgyti, nes jis neturėjo supratimo, kas tai buvo.

200 Ir šiandien, Viešpatie, tas pats. Jeigu jie žiūri į dovaną galvodami, kad tai gali jiems padėti, jie neturi supratimo. Tai tik Dievo Akivaizdos įrodymas, kuris čia tam, kad išgydytų. Suteik tai, Tėve. Teįvyksta tai Jėzaus Vardu. Amen.

201 Norėčiau, kad pianistė – nesvarbu, vyras ar moteris – ateitų čia ir pagrotų šią giesmę: „Išgydytojas didis čia, užjaučiantis mus Jėzus“, prašau, kur ta pianistė bebūtų. Taigi, tai..

202 Pamenu vieną iš mano pirmųjų išgydymo tarnavimų Fort Veine, Indianoje. Viena amišų mergaitė sėdėjo grodama pianinu „Išgydytojas didis čia, užjaučiantis mus Jėzus.“ Man ant platformos atnešė kūdikį, kuris buvo luošas. Ir man besimeldžiant už tą kūdikį, šis nušoko nuo mano rankų ir pasileido bėgti per pakylą. Motina nualpo. Močiutė pačiupo savo nosinaite, pradėjo verkti.

203 O tuo metu ši amišų mergaitė nieko nežinojo apie sekmininkus, nes priklausė amišų bažnyčiai; bet ji grojo. Jos ilgi plaukai buvo palaidi; ji pakilo Dvasioje ir pradėjo giedoti nepažįstamomis kalbomis ir... pagal šios giesmės harmoniją. O to pianino klavišai judėjo aukštyn-žemyn grodami: „Išgydytojas didis čia, užjaučiantis mus Jėzus.“ Amen! Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

204 Taigi, dabar pasimelskime, kai... Dabar visi ten tesimeldžia. Žmonės, einantys eile, kai mes dėsime ant

jūsų rankas, atminkite – Jėzus pasakė: „Jei tuo tikėsi – pasveiksi.“ Jūs tuo tikite? Taigi, dabar sugiedokime visi.

Išgydytojas didis čia,
Užjaučiantis mus Jėzus,
O, džiau... (Dabar tiesiog
užsimerkime giedodami) ...ta širdie,
Išgirski balsą Jėzaus.

Saldžiausia angelų nata,
Ir vardas bet kuria kalba,
Diaugsmingiau... (Tėve Dieve,
nuženk ant žmonių dabar)...
Palaimintasis Jėzus.

205 „Išgy...“ Taigi, kai dabar eisite pro čia, Jis čia yra. Patikėkite mano žodžiu arba tikėkite tuo patys – Jis yra čia. Dabar visi ten tesimeldžia už žmones.

206 [Brolis Branhamas ir tarnautojai meldžiasi už ligonius, tuo tarpu brolis Bordersas vadovauja giedojimui susirinkime. Tuščia vieta garsajuostėje – Red.]

O taip, aš tikiu, o taip, aš tikiu,
Viskas įmanoma, o taip, aš tikiu.

207 Visi, kurie tikite, pakelkite savo ranką *štai taip*, pasakykite: „Aš tikiu.“ [Susirinkimas sako: „Aš tikiu.“ – Red.]

208 Štai čia sėdi vyras. Štai kodėl aš pratęsiau kalbą, nes jis miršta nuo vėžio. Jis su ramentais. Be Dievo šiam žmogui nėra jokių galimybių gyventi. Vėžys jam išplito po visus vidurius ir jis numirs, jei ne Dievo gailestingumas. Ir kaip aš norėčiau tiesiog... [Tuščia vieta garsajuostėje – Red.] ...padrąsinimo žodžius šiam vyrui.

209 Jūs, jūs žinote, kad gydytojai dabar niekuo negali jums padėti. Suprantate, jau per vėlu. Ir jūs... Jūs turite tik vieną galimybę, kuri yra Kristuje, suprantate. Ir, broli, jūs... Aš taip pat vieną dieną mirsiu. Jūs taip pat iškeliausite, jei Jėzus uždels. Aš turėsiu susitikti su jumis ten, stovėdamas ten Teisme. Ir šį vakarą...

210 Žinote, kaip televizijoje, – televizija užfiksuoja kiekvieną kartą, kai mes netgi pirštą pajudiname, bet ką – ir tai jau įrašyta. Įrašomas kiekvienas žodis, kurį pasakome. Taigi, matote, televizija tai įrodo. Taigi, televizija nesukuria vaizdo, ji tik perduoda kanalu tą bangą į televizorių. Suprantate, ji to nedaro. Buvo televizija, kai Adomas vaikščiojo žeme, buvo televizija, kai Mozė perėjo Raudonąją jūrą, buvo televizija, kai Elijas

buvo ant Karmelio kalno, suprantate, bet jie tik dabar tai atrado. Suprantate? O dabar, kur tik aš...

211 Kiekvienas mūsų judesys ir kiekvienas garsas – tai bus atkartota įrašė, kuris pasitiks mus Teisme. Ten mums teks susidurti su kiekvienu judesiu, kurį darome. Ir aš turėsiu atsakyti už žodžius, kuriuos sakau jums kaip tarnautojas. Man teks tai padaryti, nes Dievas laikys mane atsakingu už tai.

212 Taigi, jei aš galėčiau, tai padaryčiau, kad jūs būtumėte sveikas, nes jums liko labai mažai laiko, jei ne Dievas. Taigi, aš nusileidau ir pasimeldžiau už jus – padariau viską, ką tik galėjau. Broli, jei tik ką nors galėčiau padaryti šiam žmogui, sėdinčiam čia tokios būsenos, aš tai padaryčiau.

213 Ir norėčiau jūsų paklausti, suprantate. Jūs... jūs... jūs jau esate išgydytas, nes Jėzus pasakė, kad taip yra. Suprantate? „Jo žaizdomis mes buvome išgydyti.“ Taigi, jei galite, iš širdies gelmių priimkite tai, tuomet dabar nemirsite, bet gyvensite.

214 Taigi, matote, dabar mes žinome, kad televizija sklinda per šias patalpas. Mes tai žinome. Mes to nematome. Mes negalime to matyti, mūsų akys tam nesutvertos, mūsų pojūčiai negali to apčiuopti. Reikia pagamintos lempos, ar kaip ten yra, kristalo, kad tai pagautume.

215 Tokia ir Dievo Akivaizda. Mes Jo nematome, bet žinome, kad Jis yra čia. Jėzus Kristus yra tas pats... Pažvelkite, Jis ką tik išreiškė Save, kaip Jis apreiškia Save. Taigi, kas liečia išgydymą, jei Jis dabar stovėtų štai čia, Jis nieko daugiau negalėtų jums padaryti, suprantate, jokio kito dalyko. Jei Dievo Sūnus stovėtų štai čia, kur Jis ir stovi – Jis yra čia, – bet Jis nieko daugiau negalėtų padaryti jums, nes Jis jau įrodė Savo tapatybę čia. Suprantate? Ir Jis būtent dabar yra čia, lygiai toks pats, kad išgydytų jus ir jūs būtumėte sveikas.

216 Ir ta ponija man ten pasakė, tarė: „Jūs prašėte palaiminimo ir pranašavote“, ar panašiai, apie ją, kad ji turės vaiką, jai dar sėdint tame neįgaliųjų vežimėlyje. Taip ir įvyko, ji pagimdė vaiką.

217 O dabar ta ponija sėdi čia. Taigi, jai operavo gūžį, ir tai ją paralyžiavo. Na, mes tiesiog matome tiek daug tokių dalykų įvykstant. Taigi, sesute, žinau, kad esi tikra krikščionė. Kodėl Dievas leido jums ten sėdėti, nežinau. Manau, galbūt todėl, kad jūs turite... Tikėjimas, jūs... jūs mėginate turėti tikėjimą, kad išsilaisvintumėte iš ten, suprantate; bet paklausykite: nemėginkite jo turėti,

tiesiog turėkite jį dabar, suprantate, mes tiesiog... tiesiog taip ir bus. Štai ir viskas, tai prasidės dabar pat ir mes pasveiksime. Ir kiti žmonės ten, tuose vežimėliuose, kas arba... arba kur bebūtumėte, tiesiog prisiminkite, kad Kristus yra čia.

218 Dabar jūs sakote: „Ar yra kas nors, ar matote, kaip sklinda mano atvaizdas?“ O, taip.

219 Net Jėzaus Kristaus Žodžiai, kuriuos Jis kalbėjo būdamas čia, žemėje, sklinda tiesiai per šias patalpas. Tai niekada neišnyksta. Kas iš jūsų žino, kad moksliskai tai tiesa? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Na, o kas tai yra? Tuomet Dvasia pagauna tą Žodį, kuris buvo užrašytas, ir išreiškia jį. O, šlovė!

220 Jis čia! Jis čia būtent dabar [brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.], Viešpats. Mes tiesiog... Mes tiek daug matėme, Jis tiek daug padarė, kad mes tiesiog tarytum, žinote, tiesiog tarytum sukumpame ties tuo. Jei mes suvoktume ne šiaip sau kažką mistinio, kažkokį teologinį terminą, bet įrodymą, kad Jis pažadėjo, jog parodys Save šią dieną, ir štai Jis išreiškia tai būtent čia priešais mus, tiesiog dabar. [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Kaip tai nuostabu! Ar tai nenuostabu? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.]

221 Dabar jūs tikite. Jūs patikėsite tuo? Tikėkite, kad jūs nemirsite. Jūs gyvensite ir gerbsite Dievą. Jūs reikšite Dievui pagarbą. Ar apskritai buvote pakrikštyti? Jūs – krikščionis, ar ne? Jūs – krikščionis. Na, jūs norite gyventi Dievo garbei. Tuomet gyvenkite, mano broli. Jėzaus Kristaus Vardu gyvenkite!

222 Ir, sese, jūs norite vaikščioti Dievo šlovei ir rūpintis savo vaiku; tuomet vaikščiokite, sese, Jėzaus Kristaus Vardu!

223 Jūs, kiekvienas iš jūsų, padarykite tą patį, Jėzaus Kristaus Vardu! Nepamirškite šio vakaro čia, Vestvardo Hou motelyje, čia įrodyta Dievo Akivaizda. Jis neatsižvelgia į asmenį. Jis tik nori, kad jūs tikėtumėte. Ar dabar tikite Juo? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Amen. Telaimina jus Dievas.

224 Dabar nulenkime savo galvas. Aš nežinau, ką jie pasirinko, kad paleistų susirinkimą. Broli, Mašegianai, ateik štai čia, broli. Jis išleis su malda. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas.

Dievas, apstus gailėstingumo

(The God Who Is Rich In Mercy)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo pasakytas 1965 m. sausio 19 d. trečiadienio vakarą tarptautinei Visos Evangelijos veikliųjų žmonių bendruomenei Vestvardo Hou viešbutyje, Finikse (Arizonos valstija, JAV). Garso juostos, pažymėtos numeriu 65-0119, trukmė – viena valanda ir dvidešimt devynios minutės. Pasinaudojus garso įrašu, iš anglų kalbos į lietuvių kalbą išversta be sutrumpinimų ir pakeitimų. Pirmasis leidimas, 2013 m.

Šis leidinys buvo išleistas tikinčiųjų paaukojimų dėka.